

A close-up photograph of a person's midsection. A thick, light-brown rope is wrapped twice around their waist. A hand is resting on their right hip. The background is dark.

42 Fosta fostei mele

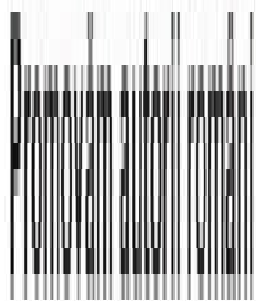
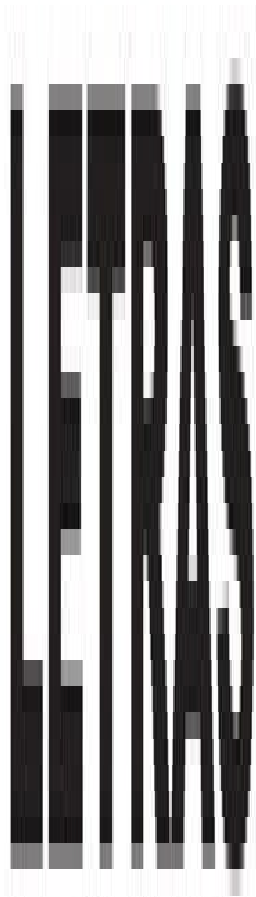
LETRAS

A close-up photograph of a person's midsection. A thick, light-brown rope is wrapped twice around their waist. A hand is resting on their right hip. The background is dark.

42 Fosta fostei mele

LETRAS

Fosta fostei mele

Copyright

42

Fosta fostei mele / 42 - Snagov : Letras, 2021

ISBN eBook ePUB 978-606-071-740-9

Întreaga responsabilitate pentru conținutul acestei cărți
aparține autorului. Copyright 2021, 42.

Această carte este protejată de legea dreptului de autor.

Carte distribuită de www.piatadecarte.net

email: office@piatadecarte.com.ro

Comenzi la tel. 021 367 5228 // 0787 708 844

Pentru solicitări de publicare vă puteți adresa editurii, pe mail:

edituralettras@piatadecarte.com.ro

Editura Letras / www.lettras.ro

contact@letras.ro

You were a risk, a mystery, and the most certain thing I'd ever known.

Cuprins

Pagina de titlu

Copyright

Cuvânt înainte

42

Va urma

Cuvânt-înainte

Ne naștem goi, fără haine, fără experiență, fără responsabilități, doar cu anumite sentimente pe care nu le putem controla, dar știm că există. Creștem cu principii, cu idei, cu dorințe, cu tot ceea ce suntem învățați și ceea ce învățăm singuri. Formăm prietenii, descoperim lumea și, mai devreme sau mai târziu, ne îndrăgostim. Fiecare dintre noi este diferit. Sunt persoane care văd dragostea ca pe un rău necesar, alții o interpretează ca pe o normalitate pentru crearea unei familii, alții fug de ea ca de moarte, iar unii dintre noi sunt dependenți de ea. Nu voi judeca și vă voi spune că toate aceste puncte de vedere, și altele pe care nu le-am enumerat, sunt juste. Fiecare dintre noi are dreptul să-și aleagă drumul dorit.

Eu nu m-am limitat în dragoste; nu am știut inițial. Am lăsat-o să facă ce vrea cu mine de când am simțit pentru prima oară cum este acel sentiment. Am simțit cum aceasta își făcea loc printre alte sentimente, forma un drum între ele și le influența cum îi plăcea ei.

Vă scriu astăzi, mulți ani mai târziu, cu același curaj și aceeași dependență de dragoste. Însă ce este oare dragostea? Este doar ceea ce ne influențează și ne aduce în punctul deceptiilor, păcatelor, slăbiciunilor, dar și al supremului sentiment de fericire?

Au existat oameni - femei și bărbați - înainte de Amara, dar nimeni nu s-a gândit că această poveste va evolua așa.

„Dacă tăceai cum ar fi fost? Dacă niciodată nu te cunoșteam, ce mai aveam în suflet acum? Dacă femeia era o ființă mai simplă, cum ne-ar fi fost? Și până la urmă, dacă universul nu exista, aş mai fi trăit?” – am zis eu în mintea mea privind-o pe Ea, râzând lângă Amara.

Amara

Râsul ei neîmblânzit poate fi ușor comparat cu o stâncă uriașă în care se lovește oceanul. Creează o explozie în mine de parcă momentele dramatice și nebunești nu ar fi suficiente; cer mai mult. Uneori mă simt îngrijorată de sfârșitul acestui joc de-a v-ați ascunselea. Ce se întâmplă dacă această nebunie este tot ce îmi trebuie? Ce se întâmplă dacă viitorul devine previzibil?

V-am trecut prin aceste divagări ale mele fără să vă spun despre cine vorbesc sau cum a început această pasiune. Nu știu dacă începutul contează pentru voi, dar cu siguranță contează pentru mine. Voi începe mai întâi cu partea rafinată a acestei călătorii care este cu siguranță Amara. Este o femeie care deține privilegiul de a fi pură, așa cum o indică și numele ei. Părul ei castaniu natural atâră greu într-o coadă sau doar prins cu o clemă. Cu greu lasă feminismul dezvăluit. Am căutat câteva fotografii vechi de-ale ei în care semăna foarte mult cu un copil lipsit de griji, bronzat și sclipitor. Soarele o adoră. Este o femeie care luptă cu zilele de iarnă și iubește răsăritul pe timp de vară. Pielea ei palidă este întotdeauna strălucitoare și ochii ei, ei bine, acei ochi au multe de spus. Poate că acolo pot opri descrierea. Culoarea ochilor ei este ceva între toamnă și primăvară; Cred că nuanța exactă este cea a mării. Are o inocență ciudată când zâmbește, dar nu este ușor de văzut, deoarece este bine ascunsă în spatele temperamentului ei. Ritmul ei este întotdeauna rapid, ca și cum drumul este lung și trebuie să se grăbească să ajungă la destinație.

Îmi amintesc încă priveliștea magnifică a ei pe scaunul acela de oțel, sorbind un latte, purtând halatul stacojiu. A fost ziua în care m-a cucerit – și se pare că încă o face.

Înainte de început

Stăteam la etajul trei. În camera de la capătul culoarului locuia Amara cu Ea. Erau împreună de câțiva ani, iar Amara era dependentă de iubirea Ei. A fost greu să mă infiltrez în viața lor deoarece amândouă încercau să o țină destul de privată. Amara a fost cea care m-a cucerit. Zâmbetul ei de copil, încrederea de Leu ce era, râsul din tot sufletul ei nu aveau cum să nu te cucerească. Însă am observat și altceva: tristețea, frustrarea, semnele de întrebare. Toate acestea m-au făcut curioasă.

Era ora patru după-amiază într-o duminică, trenul de la Constanța ajungea la cinci, iar Amara o aștepta pe Ea cu mare nerăbdare. Venise la mine și pentru prima oară s-a deschis. Nu a trebuit mult după ce am întrebat-o ce are. Amara este o persoană retrasă și al dracului de încăpățânată. Ochii ei s-au umplut cu lacrimi, și acea zi a fost doar începutul. Mi-a povestit despre relația lor și problemele avute. Știam doar perspectiva Amarei și începusem să vreau să o ajut; cel puțin psihic, că atât puteam. Din când în când, mai auzeam ce se întâmplă. Discuțiile începuseră să fie lungi, fără concluzie, iar Amara, pe cât o iubea, atât de obosită era. Și o iubea al dracului de mult. Pe Ea nu o cunoșteam, îi auzisem doar vocea de câteva ori. Îi cunoșteam fața, știam că era brunetă și zâmbea foarte rar. Mă gândeam uneori: oare ce vede Amara la Ea?

Începusem o prietenie frumoasă, iar când Amara venea pe la mine, simțeam toată căldura în îmbrățișarea ei și acel zâmbet. Îmi uitam pe moment toate problemele și mă simțeam ca acasă.

Cu câteva seri mai târziu s-a propus să mergem în club. Nu stăteam aproape de ele, dar le priveam cu coada ochiului. Le analizam limbajul corpului și fiecare

cuvânt ce prindeam din conversație. Am auzit doar câteva fraze: „hai lasă-mă”, „am venit aici să ne simțim bine”, „și eu te iubesc”. O învinovățeam pe Ea pentru starea Amarei, o vedeam ca pe o femeie crudă și poate chiar nepotrivită. La un moment dat Amara își păstra distanța de Ea, dar o privea întruna. Ea nu încerca să îi ofere atenție. În aceeași seară, s-au îmbrățișat. Atunci am aruncat o privire mai intensă și nu o să uit niciodată momentul acela. Aveam atâtea semne de întrebare. Oare îmi plăcea de Amara? Oare eram geloasă pe acel „și eu te iubesc”?

Căutam orice ocazie să fiu aproape de ele și mai ales de Amara. O găseam rar sau când Amara voia să fiu în preajma ei.

Într-o altă seară, tot în pregătire de club, Amara asculta muzica Ei, ce însemna la fel de multe și pentru mine. Călca o cămașă, iar eu m-am dus doar până în dreptul ușii lor să le întreb când vor fi gata.

—Intră, mi-a zis Amara.

—Nu, nu, vă aștept în cameră, am zis eu.

—Hai mă, intră, a repetat ea.

Am intrat pentru prima oară în cameră când erau ele două; sau poate pentru prima oară în general. Ea era doar în lenjerie intimă și se aranja în fața oglinzii. Nu știu dacă m-a văzut, dar ochii mei i-au scanat tot trupul. Pielea Ei aproape bronzată, sânii Ei ce semănau cu o statuie a Afroditei, lenjeria intimă neagră ce îi oferea o senzualitate de nedescris. Amara zâmbea și cânta. Atunci am simțit că sigur ceva nu era în regulă cu mine.

Pe parcursul timpului au fost multe momente, eu mi-am văzut de viață și am încercat să le las pe ele în pace. Singurul moment în care viața pe care o aveam atunci s-a oprit pentru o secundă a fost de ziua mea. Amara m-a îmbrățișat și mi-am dat seama că pe această femeie o voi iubi.

Din acel moment, a trecut un an și două luni de când ea stătea vizavi de mine în halatul ei stacojiu. Am avut un gol în stomac când am văzut un mesaj de la ea. Am zâmbit, m-am panicat, m-am agitat și nu mai știam de mine.

Anul 2015, luna decembrie. Amara era în tren, venea spre București, iar acele două ore au trecut mai repede ca niciodată. Voiam să o văd, conversațiile noastre deja evoluaseră și știam că o vreau. Ele două încă erau împreună, nimic nu se schimbase, se mai adaugase doar un an la relația lor. Evident că Amara nu avea curajul sau nici dorința la momentul respectiv să se despartă de Ea. Nu știu dacă era sigură de ceea ce face sau va face cu mine, dar cred că a existat ceva neclarificat și neterminat și pentru ea. Era prima mea experiență serioasă cu o femeie, nu știam ce se întâmplă cu mine, ce vreau, de ce vreau, cum vreau. Știam doar că acele conversații cu ea îmi excitau trupul și mintea.

S-a furișat într-o seară și ne-am văzut. Nu a putut să nu se întâmple, m-a sărutat și atât mi-a trebuit.

Amara, Feb, 8, 2016

Nu știu ce mi-ai făcut, probabil încă de când te-am văzut, dar nu am vrut să accept acest gând! Mi-ai întors lumea pe dos în câteva ore, pur și simplu m-am trezit acum două săptămâni plină de scârbă de orice se întâmpla în viață și-am adormit îndrăgostită de zâmbetul tău. Am știut de la început că o să mă ard, că o să mă îndrăgostesc de tine și că o să vreau totul, o să te vreau cu totul, o să vreau să fii a mea, doar a mea. De asta îmi era cel mai mult frică, și încă îmi este, dar am ajuns în punctul în care nu-mi mai pasă de ce va fi. Nu regret nimic, mor de dragul tău și mă îndrăgostesc de tine în fiecare zi. Ceea ce mă macină, se pare că din ce în ce mai tare, este să o văd pe persoana pe care poate în momentul de față o iubesc cel mai mult și care mi-a fost alături, să văd că din cauza mea suferă sau că eu sunt omul care își bate joc de ea, deși știu că nu-i așa! O merită cu vârf și îndesat, și asta încerc să păstrez întotdeauna în minte, că altfel o iau razna! Ai dreptate, și în concluzie (că sigur tu ai concluzia personală și total pe lângă concluzia mea) ți-o specific eu: Te vreau! Te vreau a mea, vreau să mă trezesc dimineața să-ți sărut zâmbetul, vreau să adorm cu capul tău pe pieptul meu. Vreau să pot să vin la tine la ușă când vreau eu. Vreau să vii să-mi bați la ușă, să mă săruți și să fugi. Vreau să merg peste tot cu tine de mână. Și da, încep ușor-ușor să te iubesc. Nu vreau să te pierd, cred că va trebui să îmi iau odată inima-n dinți.

Amara, Feb, 16, 2016

E destul de complicat să procesez tot ce ai zis tu aici și astăzi se pare că nu prea am liniște să îmi pun cât de cât gândurile în ordine, măcar pentru ziua de azi. Așa că o să încerc puțin să te ignor și să ignor vibratul telefonului. Mi-e foarte greu să țin pasul cu tot ce e în capul meu.

Prima noastră seară

Ea plecase la Constanța iar eu, cu remușcări, am fost în vizită la Amara. Am așteptat-o pe coridor. Știam că Amara nu a venit singură, prietena lor comună a ținut să fie prezentă. Oricât de dezgustată eram de acea persoană, a trebuit să accept, până am fi rămas singure. Prietena lor știa ce se întâmplă; știa că acest „trio” este o dramă și aparent o fascina. Am participat la conversație cu un zâmbet forțat pictat pe față și câteva cuvinte de aprobare aleatorii. Mai târziu, ea dormea pe brațul meu. Am avut timp să studiez camera. A fost un moment neplăcut; fiind în acel pat, uitându-mă la acei pereți, simțind parfumul unei alte persoane care nu era Amara. Într-un anumit fel, am reușit să mă concentrez asupra respirației ei grele. Fiecare mișcare a brațului meu i-ar fi perturbat somnul liniștit; ar trebui să o vedeți în acele momente: mâinile ei în jurul gâtului meu, picioarele încrucișate și posesive. Cred că a fost prima dată când am simțit cu adevărat căderea bruscă.

Am uitat de acel parfum și acele haine care nu erau ale noastre; doar pentru moment. Parfumul Ei era prea intens și, din ziua aceea, îmi torturează visele.

Înapoi în timp

Îmi amintesc de vremea rece și de râsul ei abundent. Era o persoană atât de intimă; o ploaie de vară. Îmi amintesc de prima dată când mi-a atras atenția. Era o dimineață rece de octombrie. A trecut pe la mine cerând cafea, dar avea propria cană. Obişnuia să se așeze pe scaun paralel cu ușa de la intrare. În acele dimineți, obișnuiam să mă bucur enorm. Am acordat întotdeauna atenție mișcărilor ei de parcă aş fi vrut să deslușesc acea intimitate pe care o ținea atât de strâns. Au fost momente când tristețea ei devastatoare nu mi-a permis să intru în gândurile ei. Am admirat-o pentru acea sensibilitate. A fost suficient de curajoasă încât să-și lase inima să se înece din nou și din nou. Uneori, sunetul râsului ei se auzea de la capătul coridorului, în timp ce alteori obișnuiam să ascult melodiile pe care le cânta atunci când încerca să-și adune inima de pe jos. Momentele acelea au fost cele mai dificile pentru mine. Era atât de dragă inimii mele, dar nu am știut niciodată să mă descurc cu ea. Voiam doar să o fac să râdă, dar în cazul ei nu a fost niciodată un lucru ușor.

În timp ce mă uitam la ea azi, am încercat să văd din nou acea intimitate. S-a schimbat. Nu sunt încă sigură, dar cred cu tărie că și-a pierdut sensibilitatea.

Au fost momente în care nu aş fi vrut să vorbesc. Am vrut doar câteva ore să o privesc, să pot examina din nou acea intimitate. Dar nu aveam ore și gerul aburise ferestrele cafenelei. În câteva minute, soarele a apus iar noaptea cețoasă a fost din nou prezentă în gândurile mele confuze.

Inefabil

Era o vedere admirabilă; ochii ei sclipitori supunându-se nopții pustii. Mi-aș dori să pot găsi cuvintele exacte pentru a descrie dorința lor neîmblânzită sau culoarea focului care ardea în interiorul ei. Poate mi-aș dori și eu să găsesc curajul de a vorbi, dar mă inundam în tăcere cu tot felul de emoții. Am simțit frică și fericire. Am vrut ca ea să se întoarcă pe acel drum și să meargă cu mine. Mai târziu în acea seară, după ce m-am gândit, mi-am imaginat că fac așa cum mi-am dorit.

Și-a înfășurat mâinile în jurul gâtului meu. Cerul era senin, doar câteva stele erau deasupra noastră. Nu-mi amintesc pe cineva sau ceva care să împărtășească mărturisirea ei. Parcă nicio viață umană nu respira în jurul nostru. M-am concentrat doar pe parfumul ei. În momentul în care am ajuns la apartament, ea m-a lipit de ușa. Mi-am dat seama prin felul în care buzele ei tremurau că se aștepta la mai mult. Mi-am trecut degetul peste buza ei inferioară în timp ce ochii noștri aveau o lungă interacțiune sacră. Respira adânc, de parcă ar fi înăbușită. Am luat-o de mână și am intrat. Ea s-a așezat pe pat, sprijinindu-și spatele pe palme în timp ce picioarele îi erau închise, poate intimidată. Mă uitam la ea aflată în nevoie și în câteva secunde strălucirea ei era limpede cu acea teamă. Am făcut un pas spre ea, trăgându-i jacheta de pe umeri. Plimba degetele seducător în jurul taliei mele și simțeam cum oasele mele se topeau în mâinile ei. Își mușca persistent buza uscată, urmărindu-mă cum îmi înghit propria salivă. I-a plăcut tortura la fel de mult ca și mie. M-am concentrat pe primul buton al cămășii ei atât de greu, încât mâna mea a fugit acolo fără să mai aibă nevoie de comanda minții mele. A avut un gust uimitor de bun. Era aproape de miezul nopții și în sfârșit am găsit cuvintele potrivite pentru a vorbi, dar ea adormise. I-am șoptit la ureche tot ce aveam de spus și cred că a auzit; era un zâmbet pe chipul ei chiar și în somn.

Amara, Mai, 12, 2016

Îți rămăsesem datoare cu o explicație de aseară, deși pe scurt ți-am spus cum stă treaba. Am observat ca nu te liniștește prea mult, așa că poate mă fac mai bine înțeleasă așa. Când ajung acasă, singura persoană în care mai am încredere și cu care aș putea să stau să beau o bere seara afară sau să fumez o țigară este Ea. Știu, sunt conștientă că te doare chestia asta, dar destul m-am izolat de toată lumea. Aș lua-o razna, mai ales în momentele în care poate tu o să fii plecată sau o să ai treabă, iar eu să stau singură între patru pereți. Știu că mă înțelegi, deși ți-e greu să accepți, și știu că vei mai avea momente în care te vei mai supăra, și o să te rog de fiecare dată să citești e-mailul acesta și să îți aduci aminte de ce ies cu Ea la plimbare. M-am deprimat rău, dar tu tot mă omori cu ochii și privirea aia.

Te iubesc!

Eu, Mai, 15, 2016

M-am decis să-ți scriu din nou pentru a-ți mulțumi pentru aceste patru luni. Vreau să știi că-mi este enorm de dor de tine, posibil știi deja acest lucru, dar nu strică să ți-l repet (cred). Nu am avut cel mai ușor început, poate nici cea mai rațională continuare, nici măcar o perioadă foarte liniștită, dar printre toate, în fiecare zi, m-ai făcut fericită. Am pus melodia noastră. Îmi amintește de tine stând pe scaun la cafea sau de serile când doar te priveam și nu puteam să te am. Mă gândesc cu un fel de fericire la momentele alea, cum mă gândesc la momentul de acum patru luni, cam pe la ora asta, când tu stăteai pe covorașul tău de-acasă și vorbeai cu mine. N-am să-ți uit niciodată fața când ne-am văzut după aceea; cred că nu știai exact cum să reacționezi. Țin minte, nu știu dacă ți-am zis vreodată, că a doua zi, duminică, m-am trezit și nu mă așteptam să mai vorbim. Credeam că aia a fost, doar 24 de ore de vorbit, și te întorci la viața ta.

Mă tot întrebi de ce te iubesc, de ce m-am îndrăgostit de tine. A fost ușor să iubesc copilul inocent din tine, ăla sensibil, dar și femeia aia revoltată și frumoasă. Cred că felul cum te uitai la mine uneori, și doar atât, reușea să mă facă să mă îndrăgostesc și mai mult, să te doresc și mai mult. Cred că prima dată când mi-am dat seama că într-adevăr te iubesc și nu vreau să te pierd a fost pe parcursul micii noastre escapade la munte.

Mi se pare că a trecut așa mult timp de când am avut acea scurtă pauză care m-a durut enorm, dar sunt doar două luni. Îmi vin tot felul de imagini și momente în minte atunci când mă gândesc la tine. Încă mai am de învățat, totuși. Aseară (deși am greșit și eu, conform principiilor tale) a fost o mică demonstrație că mai am de văzut multe.

Am schimbat repertoriul pe altă melodie ca să pot ajunge la final. Cred că îmi dau lacrimi în ochi, dar ignor deoarece zâmbesc. Mi-e dor să-ți aud glasul acela ce trezește hoteluri. Mi-e dor să te simt. Mi-e dor de iubita mea să-mi zică și să-mi arate că este a mea.

Noapte bună!

Himera

V-aș spune că nu am vrut niciodată să asociez acest cântec cu Amara; am vrut ca acesta să fie al meu, pe deplin, necondiționat. V-aș spune că sunt plină de vinovăție și dezamăgire; poate că asta ar trebui să simt. V-aș spune că sunt dezgustată de ochii ei, de vocea și de modul ei de a trata lucrurile. V-aș spune toate aceste minciuni. Aș râde cu ideea că nu mă îngrijorează; aș râde în fața voastră și v-aș spune că nu-mi pasă. Uneori pare atât de ușor să minți! Harper Lee spune că nu înțelegi niciodată o persoană până nu te pui în pielea ei și te plimbi în ea. Nu contrazic această teorie, dar sunt în pielea ei.

A fost o dimineață zdrobitoare până când am auzit vocea ei pașnică. Cu o seară înainte am văzut-o peste tot. Intra pe ușa acelui pub la fiecare privire a ochilor mei. Avea părul desprins și apoi prins în coadă, purta negru și la un moment dat purta roșu. Purta toate culorile și avea tot felul de expresii. Am văzut-o intrând de fiecare dată când intra o femeie. La ora patru dimineața, efectul alcoolului dispăruse. Ușa s-a deschis din nou, dar nu ea a fost cea care a intrat. Am văzut o femeie brunetă, purtând un ruj roșu aprins și o pereche de pantaloni slim fit. Atunci mi-am dat seama că nu va veni niciodată. Am zâmbit și am deschis ochii. A fost doar un coșmar. Mă uitam la ea dormind lângă mine și după câteva minute și-a deschis ușor ochii zâmbind. Își mușca buza inferioară în timp ce eu o atingeam sub talie. Cum aș putea minți? A devenit o dependență dulce-amăruie; un rău necesar.

Trădare

Amara nu-i spusese Ei că se va vedea cu mine. Deja devenisem un disconfort pentru Ea, ceva ce o rănea și îi întuneca zilele. Eram în mașină când a sunat telefonul Amarei, tocmai ce intrasem. Inima mea s-a oprit când am auzit-o pe Ea la telefon. Am simțit că inima îmi este roasă de o anumită vinovăție și frică. Cu câteva ore înainte de aceasta, eram chinuită de o tristețe profundă, în timp ce îmi imaginam cum va reacționa dacă va afla adevărul. M-am simțit vinovată față de un străin de parcă ar fi fost sora mea. Am să recunosc; în acel moment aș fi fost capabilă să pun capăt aventurii mele cu Amara, dar apoi ego-ul meu a învins și nu am putut să-i dau drumul. M-am gândit la inima mea în loc să mă gândesc la Ea. Amara s-a întors acasă. Înainte de a intra o aștepta Ea, iar următorul lucru pe care Amara l-a simțit a fost o usturime a obrazului. Am avut un sentiment ciudat; simțeam mai mult decât dragoste pentru Amara. Am vrut ca ea să fie fericită, indiferent de ce s-ar întâmpla, și am știut că în acel moment este orice, numai fericită nu. Parcă și eu o trădasem.

Perioada următoare nu a fost ușoară pentru niciuna dintre noi.

Începutul

În ciuda nopților pierdute și a conflictelor amoroase, acele seri programate în fiecare săptămână mă aduceau mai aproape de ceea ce urma să cunosc. Amara reușise ceva mai mult decât ea însăși își dorea. Lucrurile s-au întors împotriva ei, iar femeile pe care încerca ea să nu le piardă au pierdut-o pe ea. Mai bine zis, i-au dat drumul.

Îmi respectam destinul înainte de a-l cunoaște. Țineam la el într-un fel deosebit înainte de a-l trăi. Îi cunoașteam consecințele înainte de a fi confruntată cu ele. Amara a așezat doar paiele unui foc ce urma să se aprindă mai repede decât ea și-ar fi închipuit vreodată.

Nu este de negat că Amara a reușit să țină două femei legate de ea mult timp. În ciuda ipocriziei, a reușit să mă țină aproape și pe mine dar și pe Ea, cât să nu ne piardă, cât să ne hrănească cu o iubire pe care ea o vedea diferită, dar manifestarea acesteia se asemana din toate punctele de vedere.

Amara a încercat să o studieze pe Ea, poate a reușit în mare parte să o cunoască, să-i trateze viciile și să-i aprecieze defectele. Femeia pe care am cunoscut eu, Amara mea, era un om căruia simțeam nevoia să-i dăruiesc tot ce am. Totul s-a întâmplat foarte rapid. Mai întâi un mesaj, după care au urmat trei nopți de vorbe ușoare până în zori, iar duminică seara ea s-a întors. Amara s-a întors în oraș după un weekend în care cunoscuse o altă persoană. După trei ani, ani plini de dragoste, nebunie, dezamăgire, investiții sufletești, un pat împreună și, mai mult de atât, speranța unui viitor într-o societate critică, Amara s-a întors cu speranța unei flăcări ce nimeni nu știa în ce se va transforma sau cum aceasta se va stinge.

Vorbim limitat. Atâtea cuvinte împrăștiate în 72 de ore și abia 72 de cuvinte împărtășite în următoarele zece. O invit să ne întâlnim la locul unde îmi luam eu cafeaua în fiecare dimineață. Gerul de afară, zăpada, zorii, timpul limitat nu conta. Îmi iau cafeaua caldă în mână, mulțumind cu un zâmbet larg domnului din spatele paravanului, și îndrept mâna cu cealaltă cafea către Amara. Zâmbește și în timp ce își înconjoară mâinile în jurul cafelei mă întreabă ce fac. Nu o mai văzusem de mult, nu fizic. Mereu am avut o afecțiune aparte față de ea, nu știu dacă a fost neapărat dorință sau dragoste, ci doar o slăbiciune față de persoana ei. Discuția noastră este scurtă, fix cât durata unei țigări la -10 grade.

În seara aceea, ne mai vedem pentru jumătate de oră. Ea nu știa unde se află Amara, deși relația lor era una greu de decepționat. Amara își face curaj să se apropie mai mult de mine. Nu îmi aduc aminte secunde între acea apropiere și buzele ei fierbinți peste ale mele.

Loialitatea între cele două era o linie subțire ce putea fi depășită, dar în același timp nu. În momentul acela eu eram doar a treia femeie, al treilea personaj.

Zilele au trecut. S-a ajuns la finalul primei săptămâni, iar lucrurile nu s-au schimbat. O vedeam pe Amara câteva jumătăți de oră pe zi, fie după-amiaza, fie seara. Uneori îi recunoștea Ei ca se va întâlni cu mine, dar Ea mă vedea doar ca pe o prietenă din trecut, un personaj încă insignifiant în viața ei.

Acest lucru nu a durat prea mult. Într-una dintre seri, Amara i-a mărturisit că se vede cu altcineva. I-a povestit despre mine, deoarece așa a considerat ea de cuviință. Nu vă pot transmite reacția Ei, căci aș greși, dar vă pot spune că inițial nu a avut nicio problemă cu aceste întâlniri. Erau conștiente și ele că relația lor ajunsese la un punct după care urma o virgulă.

Amara începuse deja să se împartă, să se decepționeze, să intre în sevrăjul minciunii; o minciună pe care ea o considera spre binele nostru sau doar pentru sufletul ei. După a doua săptămână și o discuție intensă cu Amara, am decis că ar fi corect să-i ofer opțiunea de a se întoarce la Ea fără ca noi să ne pierdem pentru totdeauna. Din pricina fricii, Amara a decis să ne păstreze pe amândouă.

Trecând zilele, Ea a văzut unde duce această idilă de seară a Amarei. A recunoscut că lucrurile nu pot continua astfel, dar Amarei îi era deja greu să renunțe la noi două. Întâlnirile mele cu Amara au început să devină ascunse de Ea, iar eu, eu nu-i vedeam sfârșitul. Dragostea creștea în mine, dar eram conștientă că ea este împărțită în două. Eram de acord cu asta. Eram conștientă de faptul că Ea nu va ieși din viața Amarei iar eu voi fi mai puțin importantă în zilele speciale. Dorința mea de a o avea era destul de mare încât să calc peste principiile sufletului meu și peste gelozia ce încă nu se născuse. O sărutam conștientă de faptul că acel sărut nu este de fapt al meu și trupul ce mi s-a dăruit era de fapt și al Ei; mai mult al Ei decât al meu.

Am petrecut prima noapte împreună lângă patul lor, în camera lor, pe alte cearceafuri, pe muzica mea din laptopul Ei. Am băut vin din paharele lor, dar fizicul meu nu s-a atins de acel pat ce-mi amintea de procentul ce până la urmă era al meu. Ea era plecată, mințită și decepționată. Acel om nu era respectat.

Sexul, atracția fizică, săruturile, pielea ei erau un lucru nou pentru mine, dar nu necunoscut.

Amara a adormit cu capul pe mâna mea dreaptă. Eu n-am reușit să adorm. O simțeam lângă mine, la mine în brațe, și îmi doream ca noaptea să nu se sfârșească. I-am simțit căldura săruturilor și siguranța pe care mi-o oferea atingerea ei.

Mă uitam pe peretele din fața mea. Mă uitam la acel tablou cu poze. Amintirile lor. Parfumul din cameră era al Ei. Hainele atârnate în jurul meu erau ale Ei. Mă simțeam o intrusă în lumea lor.

Până la urmă am reușit să adorm. Dar sentimentul de dulce și amar a persistat până și în visele mele din acea noapte.

Februarie

Întunericul a căzut încet; umiditatea din aer ar trebui să se simtă sufocantă, dar, surprinzător, nu e așa. Pe masa mea există un obiect care indică salutarea primăverii. Prețuiesc acest sezon profund, deoarece este întotdeauna exponentul noilor începuturi. Câteva minute, am crezut că am căzut din nou în capcana lunii februarie, re trăind emoții vechi, din care speram că m-am oprit.

M-am uitat fix la ceilalți oameni în acea dimineață; atât de agitată și totuși puțin sofisticată. Pentru o scurtă perioadă am crezut că este în spatele meu. Mi-am întors capul spre stânga și apoi spre dreapta, căutându-i ochii. Amara mi-a transformat mintea într-un paradis infernal. Știu că te întrebi ce înseamnă asta, și eu mă întreb, dar pare inexplicabil. Nu am mai avut ocazia să văd acea stângăcie a ei. Strălucirea ei este un oximoron; devastat și entuziasmat. Uneori încerc să pun piesele laolaltă, să înțeleg controversa, dar nu pot decât să dau greș.

Corpul ei este curbat și expresiv. Ea stimulează un erotism care uneori pare greu de evitat. Ea este orice în afară de inocentă. Ferocitatea pe care o are este bine ascunsă în spatele unei măști invizibile. Aș spune că este dominată de un înger demonic.

Vorbește arogant și cu mult egocentrism. Cuvintele ei sunt exacte. Le-am simțit arzându-mi interiorul, zgâriindu-mi suprafața pielii.

Este mijlocul zodiei Vărsătorului. Luna rămâne ascunsă, temându-se de semnul dominant. Mă țin aproape de lună deoarece știu că nu trebuie să cad din nou în acea gaură. Mi-am amintit de Alice vorbind cu Iepurele: „Nu vreau să merg din nou acolo, a fost liniștit în această junglă, nu mă face să cad!”. Nici eu nu vreau să cad.

Acea seară blestemată

M-am dus în vizită la o prietenă, vecina Amarei. Recunosc că vizita mea a fost intenționată. După cele întâmplate, după două luni în această situație, voiam să le văd cu ochii mei. Voiam să o văd pe Amara, dar în același timp voiam cumva să-mi liniștesc remușcările. Amara nu știa că ajung mai devreme și nu era acasă. În schimb, Ea m-a auzit că am venit. Era într-o stare destul de bună. Râdea cu o altă vecină pe coridor și asculta muzică. Mă simțeam impacientată. Știind că Ea e acolo, mă îmboldea curiozitatea de a o cunoaște. Nu am interacționat prea mult până în acea zi. Felul Ei de-a fi era un mister pentru mine. Cum nici Ea, la rândul ei, nu mă cunoștea pe mine. Am ieșit intenționat pe coridor și acolo era și Ea. Ne separau două uși și ne unea un ocean de sentimente.

M-a strigat pe nume, iar în momentul acela mi-a tresărit tot interiorul. M-am blocat mental și psihic, dar Ea nu trebuia să vadă asta.

—Cred că noi două trebuie să vorbim, a spus Ea.

—Așa e, am răspuns eu.

—Vino aici, nu mănânc pe nimeni.

M-am dus către camera lor, iar bătăile inimii mele creșteau exponențial.

M-am liniștit când am privit-o mai îndeaproape. Era pentru prima oară când eu și cu Ea ne aflam față în față pentru a discuta, calm, real, omenește. I-am studiat expresiile și felul în care ținea țigara. În câteva minute începusem să înțeleg totul; începusem să înțeleg iubirea și dependența Amarei.

Am apucat să vorbim și împărtășeam aceleași sentimente. Ce era mai surprinzător era faptul că știam ce va zice, începusem să îi înțeleg felul de a gândi și realizasem că nu diferă de al meu.

După câteva minute bune, a apărut Amara. Noi deja picaserăm de comun acord că această situație este dificilă și nu ajută pe nimeni dacă continuăm așa. Știam că nu vom renunța la Amara și știam că Amara este o persoană pe care amândouă o iubeam – fiecare în felul și din motivele sale.

Amara a fost șocată. Mai mult de atât, cred că se întâmplase ceea ce ei îi era frică. În capul ei probabil rulau toate scenariile posibile. S-a simțit încolțită, depășită de situație, a amuțit. Eu și cu Ea țineam un discurs și ne completam una pe cealaltă. Fără acordul Amarei, am ajuns la concluzia că ea nu știe ce vrea și, dacă lucrurile vor continua așa, probabil nu va afla niciodată. I-am ușurat (sau așa am intenționat) viața prin a fi de acord ca Amara să fie cu amândouă. Amara va continua să trăiască cu Ea, va ieși cu mine când vrea ea, toată lumea va fi conștientă de situație, iar la un moment dat Amara va alege.

Și-așa am ajuns, două femei pline de dorințe, să ne lăsăm duse de un val dureros.

Amara a vorbit foarte puțin în acea seară. Stătea rezemată de marginea patului, iar noi, în picioare, la lumina becului, încercam să dăm sens la ceea ce se întâmpla.

Blestemata aceea de seară... Așa a rămas întipărită în noi. Dar oare acest blestem este într-adevăr real? Vă trădez metafora cuvântului. În acea seară am cunoscut-o pe Ea doar pentru a ajunge ani mai târziu, până în prezent, să o „blestem”.

Scuze egoiste

Atmosfera era tensionată. M-am obișnuit să trăiesc așa; cu frică de ziua de mâine, pregătită pentru distrugere. Dacă s-a schimbat? Ce s-ar întâmplă dacă, la un moment dat, lucrurile ar deveni mai ușoare și nu ar mai exista semne de întrebare cu privire la ziua de mâine? Gândul acesta m-a umplut de îndoieli. Ce se întâmplă dacă nu pot accepta normalitatea? Ce se întâmplă dacă totul expiră când răsare soarele și vei dormi liber în brațele mele?

Suntem scuzați dacă îndepărtăm fericirea, după un timp? Suntem scuzați că suntem animale atât de sălbatice? Vom fi vreodată binecuvântați cu ceea ce ne dorim cel mai mult dacă, atunci când obținem, nu mai este suficient? Ar putea fi o scuză pentru indecizia noastră? Dacă aș fi universul și tu ai fi un om, nehotărât, ucigaș și egoist, nu te-aș ierta niciodată. Aș căuta o scuză și aș arunca vina pentru asta, dar aș fi și mai murdar decât sunt deja.

Am visat-o aproape în fiecare seară, am purtat-o cu mine în fiecare secundă a zilei și am tânjit după ea în fiecare zi, în același timp în care soarele se stinge pe cer și luna se străduia din nou să lumineze noaptea. Ce se întâmplă dacă nu mai simt aceeași dorință atunci când și dacă această căutare este finalizată? M-am întrebat și am vorbit despre asta înainte, despre boala minții umane. De câte ori putem fi scuzați pentru ipocrizie?

Mai presus de toate, mă tem de diferențele și ego-urile noastre. Amândouă avem un temperament puternic și aceeași tendință de sacrificiu.

La plimbare cu iubirea mea

Am mărginit iubirea cu o bordură de fier, am transformat-o în praf, am adunat-o din toate colțurile sufletului meu, am curățat-o și ți-am dat un pic să guști. Ai luat din ea un vârf de linguriță și l-ai atins cu vârful limbii. Ți-a fost frică să iei mai mult. Nu ți-am reproșat nimic. Te-am lăsat să faci ce vrei cu ea. Când ai simțit gustul picant, ai cerut mai mult. Nu am zis nimic, ți-am dat. Am spart-o din nou în bucățele mai mici, atât de mici încât să-ți fie ușor să o plimbi prin gură. Mă uitam la tine mirată cum îți străluceau ochii când saliva ta te degusta, în lipsa iubirii mele. Am făcut ochii mari, dar fără să comentez ți-am mai dat. În ritmul ăsta, ai reușit să mă lași fără iubire. Mă porți în tine în fiecare clipă. Îmi porți iubirea, oarecum furată, în sânge. Mă întreb uneori dacă te incomodează. Nu te doare să trăiești cu iubirea oamenilor, ființă criminală? Ți-am cerut doar să ai grijă de a mea, să nu o plimbi prin alte paturi și să nu lași pe nimeni să calce pe ea. Sper că măcar asta ai fost în stare să faci.

Într-o seară friguroasă, ți-am cerut și eu, la rândul meu, un strop din iubirea ta. Am vrut doar să văd cum mi-ar sta cu ea în mine. M-am uitat în ochii tăi și am observat cum sufletul tău se scufundă în oceanul temerilor tale. Îți admiram frica; ai lăsat-o liberă, să o privesc. Am zâmbit și te-am luat de mâna dreaptă, ce începuse să-și crească temperatura. Ți-am lăsat iubirea în pace și ți-am cerut să mă lași să-ți iau frica. Sufletul tău a început să plutească din nou și respirația ta s-a ușurat. Așa ai făcut. Ai transformat frica ce-ți sufoca sufletul în nisip fin, ai suflat cât să-mi ajungă în toate colțurile lipsite de iubire și mi-ai cerut să fiu atentă când plec cu ea. Nu ți-am mai cerut iubirea, mi-a fost de ajuns că ai avut încredere să mă lași să-ți dăruiesc zidurile. Să știi că acum te plimbi dezbrăcată prin lume și numai eu te pot îmbrăca din nou. Dacă nu mai rezisti, aștept să-mi ceri frica înapoi. Ți-o voi da necondiționat, dar să ai grijă când o pui la loc; poate iubirea mea crește și nu mai ai unde. Ce faci? Îmi dai iubirea înapoi? N-ai cum. Nu o să mai aibă loc nici la mine, căci mi-ai luat temerile tale și în mine a intrat iubirea altcuiva; un narcisist căruia îi era frică să și-o țină în el. Așa că lasă-mi temerile tale și, dacă nu mai poți, transformă iubirea mea în fericire și plimbă-te

cu ea dezbracă. Aşa nu se ia nimeni de tine. Fericită.

Amara: momentele de tristețe

Ea a crezut în neant așa cum am crezut și eu în univers. Este o creatură particulară și fascinant de furtunoasă. Zăcea pe jumătate goală în mijlocul aceluși pat, privindu-mă. Zâmbetul ei m-a provocat, dar nu m-am putut mișca. Stăteam lângă ea, cu un picior paralizat pe pământ și celălalt pe jumătate agățat de pat. Pielea ei era fină și razele soarelui îi creau o formă destul de interesantă pe talie. Cortina acoperea cealaltă jumătate a ferestrei. Vederea de afară era la fel de magnifică ca ochii ei sclipitori.

M-am întors să mă privesc în oglindă la tăblia patului; cămașa ei mi se potrivea. Parcă aș purta o parte din ea. Strălucirea ei era hipnotizantă. Mi-a luat mâna în a ei și și-a apropiat-o de față. M-am apropiat să-i îmbrățișez obrazul. Ea și-a înclinat capul spre mâna mea de parcă ar fi avut nevoie să mă simtă. A clipit greu și încet; pentru o clipă am crezut că nu va deschide ochii. Zâmbetul de pe fața mea s-a transformat într-o linie dreaptă. Și al ei. Gândurile noastre s-au aliniat, amândouă eram conștiente de unicitatea aceluși moment.

Am scăpat din munți și am fugit la mare. Soarele se ascunsese și tensiunea domina în aer. Chiar și stelele se temeau să iasă. Universul a lipsit din acele momente; era bine îmbrăcată, dar emoțiile ei erau complet goale. A fost copleșită de agitația mării. Mă privea de pe scaunul șoferului; pierdută sau dezamăgită. Nu știam ce sentiment domina cu adevărat în acel moment. M-am simțit ca și cum mi-ar fi fost umplut gâtul de nisip și nu mai puteam respira. Am simțit o nevoie ciudată de a simți briza rece pe pielea mea. Marea era furtunoasă și întunecată. A trebuit să mă întorc. Nu a spus nimic și, cu același sentiment dominând în interiorul ei, a luat o curbă ascuțită pentru a reveni în orașul abandonat. Am

crezut că vrea să scape; am văzut-o înfricoșată și nehotărâtă. Cred că a simțit că lumea nu era suficientă pentru a alerga; cuvintele nu erau suficiente; gândurile ei erau tulburătoare și o voce continuă și puternică nu o lăsa să se odihnească.

Universul a trebuit să intervină. A fost nevoită să nu mai conducă. De ce, nu avea importanță. Eram blocate acolo; într-o noapte întunecată, lângă marea furtunoasă, fără lume în jur, doar câteva stele pe cer și sunetul dur al valurilor care loveau țărmul. A expirat nebunește. Răsăritul a fost un spectacol impecabil de nuanțe colorate; luna, care odată atingea linia mării, fusese alungată de minunatul soare arzător. Tăcerea zdrobitoare fusese înlocuită de griji și râsete. În acel moment am văzut universul în ochii ei. Mi-a spus că ai mei erau plini de nimic; îmi ascundeam gândurile. Presupun că dragostea pe care o simțisem avea nevoie de puțină singurătate pentru a crește și apoi ar apărea din nou.

Amara: momentele grele

Dacă era dragoste la prima vedere, mai înțelegeam. Dar nu. Nu a existat vreodată procesul acela biologic prin care nu-știi-ce substanțe se emană și creează acea dorință amețitoare. A fost însă clădită o relație ce implica mai multe procese laolaltă. Aș fi putut spune că a fost iubire la prima vedere, dar așa ceva era total aberant și probabil inexistent. Obsesie, nu. Nevoie, nu. Încredere, posibil.

Așa stau și caut definiția primului impact și așa se scurge timpul, adunând semne de întrebare. Inutile, posibil.

A adormit în mijlocul patului, având corpul ghemuit, capul scufundat în pernă și o mână ce abia îmi atinge spatele. Deranjate în urma discuției, ei i-a fost indusă o stare de somn, iar de partea cealaltă a coastei, mi-au fost adunate semnele de întrebare asupra definiției.

Deoarece simplitatea este drumul pe care nu-l voi alege niciodată, a complica o situație este cel mai simplu lucru pe care îl pot face cu adevărat. Consider că prin simplitate omul ajunge la un rezultat plan, adimensional și lipsit în totalitate de spațiu. În plus, consider că realizarea complexului și a spațiului acestuia ne-a permis extinderea cunoștințelor și aflarea răspunsurilor la întrebările de bază.

Îi invidiam ușurința somnului; ceea ce îmi trezea și mai multe semne de întrebare. Oare timpul își are rostul? Invidia aceea mi-a provocat tristețe și ea, la

rândul ei, a vărsat două lacrimi.

Astăzi urma să o surprind cu biletele de tren. Mi-am dorit de mult să o văd înconjurată de natura înflorită a lunii august. Coborând din tren, urma să ne bem cafeaua la munte, la un restaurant cu terasă din lemn ars. Și așa am făcut.

Ne-am relaxat prin liniștea oamenilor ce nu ne cunoșteau și a celor care nu ne duceau dorul. În acea intimitate, ne-am creat amintiri prețioase ce acum hrănesc imaginația alături de un „cum ar fi?”.

Să fi fost oare acesta răspunsul primului impact? Oare este vorba de o dorință sau despre o amintire? Oare ea ar fi spus „Da”?

În cele din urmă am reușit să adorm. În visul meu, îmi zicea ceva despre buzele mele moi. Dar nu i-am recunoscut fața, căci era acoperită de o umbră ce sunt ferm convinsă că a fost creată de propriul subconștient.

Întoarcerea Ei

Despărțirea lor finală a avut loc la începutul verii, iar Ea și-a adunat lucrurile și a plecat la Constanța. În acel moment a început și relația mea cu Amara, dar aceasta nu a fost una în care Ea să nu participe. Nu voi uita niciodată ziua de 15 august a acelui an, de ziua Amarei. Am avut două luni înainte să mă obișnuiesc cu ideea că Amara era a mea, până în acea zi. Am plecat la Constanța plină de dragoste și durere. Încă o dată ne aflam toate în același oraș și încă o dată în același club. Mi-am propus dinainte că nu voi lăsa durerea să domine. Până în momentul în care am văzut-o pe Ea zâmbind. A fost o seară în care se presupunea că ne simțim bine, iar Amara avea lângă ea, din nou, ambele sale iubiri. Am rezistat până la două dimineața. Cu fiecare înghițitură de alcool, îmi înghițeam și sufletul. Oare va fi Amara vreodată doar a mea?

Am ieșit din club. Aveam un nod în stomac până-n gât, îmi simțeam picioarele și mâinile cum îmi tremură, iar ele zâmbeau. Am mers în spatele clubului și m-am așezat pe o bordură. Lacrimile au început să curgă ca un ocean, neîncetat. Îmi revărsam toată durerea în hohote. Sigur m-a văzut cineva, dar nu am dat importanță. Am stat așa circa 15 minute, după care am intrat înapoi în club zâmbind. Acela a fost momentul în care am simțit că iubirea pentru Amara mă va transforma în ceea ce nu mai voiam să fiu.

Din seara aceea până într-o seară rece de noiembrie, inima mea s-a înecat mai mult decât putea să ducă. Momentul culminant a fost cel când Ea s-a întors.

Amara urma să iasă cu prietenii în oraș, în Centrul Vechi. Când mi-a spus, deși

era un lucru normal, am înlemnit. Nu i-au spus cine urma să mai vină, era o surpriză pe care am simțit-o venind de la kilometri distanță. Am aflat că Ea va fi acolo și i-am scris Amarei cât ea era încă pe drum. Și așa a fost. Același nod, aceleași lacrimi, aceeași durere. Dar, mai mult de atât, am simțit ceva nou. Golul. Toate sentimentele mele, bune și rele, s-au aliniat perfect în mine și-am început să nu mai simt. Amortisem. Am știut în momentul acela că nu voi mai lupta pentru Amara.

Ea a locuit o perioadă la prietena lor comună, dar nu a fost o experiență plăcută. Amara i-a propus să se ducă în fosta lor locuință, pe care Amara o păstrase. Nu aceeași cameră, ci alta din aceeași clădire. Și așa s-a întâmplat. Ne aflam iar toate în București. Ea se angajase la un restaurant în zona de nord, Amara și cu mine locuiam împreună, iar pe lângă toată realitatea, sentimentele erau diferite din toate punctele de vedere.

Amara nu a renunțat la Ea și nu va renunța niciodată. Singura soluție era să ne aducă pe noi mai aproape, de a forma un fel de prietenie. Cam așa s-a și întâmplat. Oarecum.

Seara de jocuri

Te-ai lăsat descoperită, soro. Îți muști buricul degetului în avans și dai cu zarul de parcă n-ai mai putea suporta arsura sângelei tău. Iar zâmbești în draci, soro. Îți fug ochii în direcția opusă și parcă sângele îți îngheață. Ai răsuflat în timp ce mutai pulurile cu o mână.

Vine rândul tău din nou. Mă gandeam eu că nu te poți abține. Zâmbești iarăși, mișcând din cap la stânga și la dreapta. Aveai acea privire de parcă ai fi dat 6-1 la începutul unui joc de table sau îl rugai în sinea ta pe dumnezeul tău să-ți alunge gândurile păcătoase.

Nu știu care dintre cele două era până la urmă. Cred ca niciuna. Mă gândesc că o fi fost doar o reacție la acea dublă.

Ești din nou descoperită, soro. Văd că taci. Gândurile tale se reflectă pe perete ca o umbră transparentă. Zâmbești din nou. Foarte diferit față de primele dăți.

Îmi doream să pot rosti cu voce tare tot ce gândesc, însă Amara era acolo și ne privea. În sinea ei, probabil era fericită că cele două femei din viața ei pot să se înțeleagă. Nu putuse renunța la niciuna. Eu eram dorința ei, iar Ea era iubirea ei. Diferențe minuscule, dar, ca să înțelegeți, eu eram iubită iar Ea, prietenă. Nu refuzam întâlnirile acelea, la început de dragul Amarei, ulterior din imposibilitatea de a controla ceea ce începusem să simt.

Ea ne aștepta mereu în același stil: la masă, cu o cană de cafea, cu telefonul în mână, jucându-se sau citind ceva ce urma să mă excite intelectual, cu mirosul ei proaspăt ieșită din duș, muzica la maxim și un zâmbet păcătos.

Păcatul meu dulce și amar

Într-un sfârșit, am realizat ca nu era așa. Femeia din fața mea era o versiune a păcatului pe care nu-l descoperisem până în acea seară.

Discuția noastră era destul de interesantă, dar ce să-i ceri mai mult universului din mine? Era și el fermecat, ca și ochii mei, de iluzia optică a buzelor Ei. Tonalitatea vocii și accentuarea sunetelor făceau și pe cel mai nesimțit drac al tău să o respecte.

Ea nu este o femeie precum ți-o imaginezi tu; Ea este o lume întreagă într-o carapace de 1,64 m. Ochii ți-ar aduce aminte de culoarea nisipului ars, câteodată semănând a iarbă plină de roua dimineții; buzele ei au o formă cunoscută din arta clasică – poate îmi voi aminti numele artistului și vi-l voi spune; dar pentru moment imaginați-vă buzele pe care v-ați dori să le sărutați cu nebunie, pasiune, foc și dragoste. Chipul ei este unul pe măsură; firav dar dinamic, s-ar potrivi perfect cu orice fantezie și cearceaf. Pielea ei, mirosul, gustul; ți-ai fi dorit să fii în locul meu. Și eu, de altfel, îmi doresc să fiu în locul meu uneori, pentru a ne urmări dintr-un colțișor.

Eram amândouă așezate pe canapea, într-o postură defensivă. Ea își ținea mâinile aproape de trup, încrucișate între picioare. Eu eram întoarsă către Ea, dar erau momente de neliniște, în care mă ajustam astfel încât trupul meu să nu-l vizeze pe al Ei. Citisem undeva despre limbajul corpului și intenționat încercam să nu-mi țin trupul către Ea, aplecat către al Ei, căci asta ar arata dorința mea față de Ea.

Vorbeam despre orice, numai de dragul de a vorbi. Așteptam seara aceea cu un nod în stomac și o dorință arzătoare. Trebuia cumva să fie a mea, trebuia cumva să o cunosc mai mult de atât, trebuia să-mi liniștesc dorința ce-mi apăruse din serile anterioare.

În seara aceea, discuțiile nu s-au putut prelungi – cu atât mai puțin preludiul din capul meu. Am ieșit pe ușa bucătăriei cu sufletul zâmbind și m-am strecurat în șoaptă în cameră, pentru a o trezi pe femeia ce-mi lăsase gustul amar al pierderii mele. Amara.

Amara a fost păcatul meu. Ea a reușit să devină ceva ce puțini oameni vor reuși; din partenerul meu de viață și mama fetiței mele, ea a devenit o slăbiciune necunoscută. Cum și de ce?

Răspunsul este simplu, dar realitatea grea. Amara a iubit, a rănit și a reușit să unească două femei ce nu se cunoșteau. Tot jocul, toate lunile, toate nopțile de dor le-am trăit amândouă, iar Amara se bucura de ambele și, mai mult de-atât, ne tortura în permanență.

Amara dormea aproape trează în patul nostru, travers, degetele de la picioare atingându-i dunga patului.

Amara este o femeie cam pe la 1,72, cu un fizic OK din toate punctele de vedere. Ochii ei verzi și mari iubesc și mint cu aceeași intensitate. Buzele ei neechilibrate erau acoperișul unui zâmbet extraordinar. Colorat, inocent, copilăros, senzual. Este așa ușor să te înșele zâmbetul acela!

N-am trezit-o. Am mai lăsat-o puțin să doarmă, căci încă mai avea timp până să

plece la aeroport, și am revenit în bucătărie. Ea stătea relaxată pe acea canapea, posibil aștepta să mă întorc acompaniată.

M-am foit să pregătesc o cafea cu ciocolată Amarei, gest ce indica vinovăție. Îi zisesem că mă voi duce în pat lângă ea cât de curând. Deși mă copleșea somnul, nu voiam să pierd timp cu Ea. Nu știam dacă în zilele ce urmau voi mai avea această ocazie. Nu-mi închipuiam ce se întâmplă în capul Ei.

Am luat iar loc pe canapea, păstrând o distanță decentă între mine și Ea, una pe care-mi doream nespus să nu o păstrez.

La 2:30 s-a deschis ușa, tare; fața Amarei mi-a provocat un gol în stomac. Oare auzise ceva din confesiunile noastre? Oare auzise că eu îi zisesem Ei că o plac? Deja mintea mea producea scenarii și consecutiv și simultan.

S-a învârtit, lăsând tăcerea să dea noimă privirilor mele și ale Ei.

Ea decis să se retragă, zicând că îi este somn. Am luat cana fierbinte și i-am pus-o Amarei înaintea ochilor ei nervoși.

—Ți-am făcut cafea, îi zic pe o tonalitate caldă, dar în același timp vinovată.

—Nu vreau, zise ea scurt. Vocea deja îi trăda și mai mult emoțiile.

Urma să călătorească în dimineața aceea și aștepta ca eu să-mi mai petrec câteva momente în pat cu ea înainte de scurta excursie.

După câteva secvențe de „Ce ai? Ce am făcut? Hai te rog, nu vreau să pleci așa!”, îi aud glasul:

—Ce ai făcut până la ora asta? Te așteptam în pat.

Am simțit în momentul acela vina apăsând pe stomacul meu plin de alcool și scrum.

—Știu, dar nu mi-am dat seama când a trecut timpul și la ora două am venit să văd ce faci, dar era deja tarziu. Am zis că nu avea niciun rost să adorm, așa că am preferat să te aștept cu cafeaua făcută.

—Și ce ai avut de vorbit tu cu Ea?

În momentul acela nu știam dacă era un test, o capcană sau pură disperare.

—Am povestit.

—Despre?

—Despre copilărie, iubiri pierdute, cum am ajuns eu aici și cam atât.

—Nu știu cum poți să povestești aceste detalii unui necunoscut, că practic asta e pentru tine. Oricum, esti vagă. Nu cred că e doar atât.

—Dar ce vrei să mai zic? Atât a fost, doar că mai detaliat. Hai, te rog calmează-te!

—Nu, nu mă calmez. Nu vreau ca voi două să vorbiți. Știam eu că se va ajunge aici. Promite-mi că nu vei mai vorbi cu Ea.

—Bine, n-am să mai împărtășesc viața mea cu Ea; fericită? Te calmezi? Nu vreau să pleci așa.

Închide ochii și mă țin-n brațe, în timp ce eu izbucnesc în plâns. Sincer, la ora aceea nu aveam chef de a complica situația, voiam doar să plece și să se simtă bine.

Ea se băgase deja în pat. Amara și-a luat la revedere și de la Ea cu o mângâiere strânsă a picioarelor ei.

Nu înțeleg nici până în ziua de azi ce era iubirea aia a Amarei, ce este și de ce alege să o manifeste așa.

Aflasem recent că Amara și Ea avuseseră o seară intimă cu o lună înainte, de Crăciun. Surprinzător, mi-a rănit orgoliul, dar nimic mai mult de atât. Nu am simțit sentimentul de pierdere, probabil deja îmi doream să o pierd. Urât spus, dar adevărat, atenția mea era deja captată pe deplin de Ea.

Amara a plecat spre aeroport, iar eu m-am îmbrăcat să plec la muncă. În patul meu dormea păcatul meu, iar eu abia așteptam să mă întorc acasă să păcătuiesc.

Am ajuns cât de devreme posibil acasă, iar Ea era tot acolo. Am băut o cafea și nu-mi doream ca ziua să se termine. Vă spun sincer, domnilor, nu voiam să plece. Timpul trecea, iar Ea nu mai pleca. Am luat cina și după aceea așteptam să văd dacă-mi zice că va pleca.

—Deci, ce facem? a întrebat Ea.

—Nu știu, ce vrei să facem? Mai bem ceva? – am răspuns eu.

—Da, dar trebuie să mergem după țigări.

—Păi mergem, am zis eu cu nerăbdare.

În momentul acela a sunat Amara cu video. Se apropia de miezul nopții și a sunat să-mi zică noapte bună. Doamne, ce frică mi-a fost să răspund la telefon!

—Hei, ce faci?

—Uite bine, tocmai ce am terminat de mâncat, iar Ea se pregătește să plece.

—A, bun. Nu știam că mai este acolo, a zis Amara.

Ea se încălța, iar eu am întors camera. S-a prefăcut că iese pe ușă și s-a strecurat în camera cealaltă. Am plecat în dormitor, să-mi continuu discuția cu Amara. Îmi povestea despre ziua ei, dar pe mine mă măcina gândul prezenței Ei în camera cealaltă. Am zis Amarei că mă voi băga la somn și am închis.

Am ieșit din cameră și Ea mi-a zâmbit.

—Deci, mergem să cumpărăm țigări? – a întrebat Ea.

—Da, hai.

Ne-am întors, am umplut paharele cu alcool, am stins lumina intensă din bucătărie și ne-am așezat pe canapea. Am pus muzică și am revenit la discuțiile noastre. Ele se intensificau din ce în ce mai mult. Nodul meu din stomac urcase până în gât, ardeam și zâmbeam în permanență. Ea stătea rezemată de capătul canapelei, iar eu vizavi de Ea. Cât să mai pot rezista tentației?

Cânta pe fundal Ed Sheeran, iar eu m-am ridicat peste Ea să dau volumul boxei

mai tare. Când am vrut să mă așez la loc, corpul meu s-a lipit de corpul Ei, încolțit în marginea canapelei. Buzele noastre erau atât de aproape, încât îi simțeam deja mirosul seducător. Am sărutat-o și am rămas acolo. N-am mai sărutat pe cineva așa în viața mea, și în momentul acela am știut că este foarte probabil să nu o mai fac vreodată. Sentimentul a fost copleșitor, irezistibil. Nu există cuvinte pentru a descrie acel sărut, și de aceea nu mă voi chinui.

Pot doar să afirm un singur lucru; Ea era, este și va fi cel mai mare păcat al meu, iar pentru asta mă voi ierta.

Cheia

Era un joc al viciilor sau poate al universului, așa cum mi-ar plăcea mie să-l numesc.

M-am uitat pe vizor, dar nu vedeam chipul nimănui. Nu visam; cineva chiar bătuse la ușă. Ceva chiar bătea tare în mine. Cel mai probabil era dorința de a o vedea. Nu știam dacă mai urma să ne vedem. Nu știam dacă pentru Ea acele două nopți au fost mai mult decât un scenariu foarte bine regizat.

Eram copleșită de aceeași dorință de cel puțin 72 de ore.

Deschid ușa puțin, cât să văd dacă cineva se ferește de vizor. Ea stătea sprijinită de perete într-un mod atrăgător, ținând cheile în mâna dreaptă.

—Au rămas astea la mine. M-am gândit că vei avea nevoie de ele.

Am zâmbit. Cred că doar Ea ar putea descrie cum arăta fața mea. Eu pot să vă spun că golul din mine mă pune la pământ, îmi copleșea simțurile și fizicul.

—Aici o să stai? Nu intri?

Cred ca a zis ceva despre o invitație, dar auzul meu era axat pe bătăile inimii mele, în timp ce Ea își făcea intrarea pe ușă cu pas lent.

A intrat în bucătărie ca și cum ar fi studiat locul sărutului nostru. Și-a lăsat rucsacul pe canapea și s-a așezat pe scaun.

Între timp, eu îi făceam o cafea. Nu știam dacă îmi puteam permite să o sărut sau dacă mi-ar lăsa gândurile să o ducă direct în dormitor. Gândeam cu viteza luminii. Schimbam scenariile în cap pe ritmul unei ploi torențiale.

Oare a venit doar pentru chei? Oare voia să mă vadă? Oare vrea să-mi zică ce va fi de mâine încolo? Oare simte și ea acel gol? Și dacă îl simte, nu o incomodează scaunul?

Am învins aceste întrebări ce-mi frecventau mintea și-și doreau un loc pe limba mea și m-am așezat și eu la masă.

—Îmi povesteai cum ți-a fost ziua...

Cafeaua s-a transformat în alcool, luminile s-au stins; ne așezaserăm pe canapea, muzica era fundalul iar ochii Ei, deși obosiți, mai vii ca niciodată.

Începuse să ardă în mine dorința, dar și golul că în ziua ce urma poate nu o voi mai avea pe Ea.

Schimbul de așternuturi

Amara s-a întors din călătoria ei iar eu deja eram devastată de dorința față de Ea și-n același timp dorința de a avea remușcări. Nu aveam, simțeam că Amara a primit și ea un pic din universul meu. A trecut o săptămână și am ieșit cu Amara la un restaurant pentru a sărbători un an de relație. La acel restaurant lucra Ea. Am stat la o anumită masă, rezervată nouă de către Ea.

—Vreau o pauză, am spus eu.

Ochii Amarei străluceau, nu știa ce se întâmplă și cum lucrurile au deviat atât de rapid. Toată seara am discutat despre ceea ce nu mai suntem, toate greșelile trecutului și cum ne-am consumat energia în a încerca să ajungem la normalitate. Ea nu rata niciun moment privirea mea. Pe la spatele Amarei, o priveam pe Ea. O analizam și îmi doream să o am. Știa ce se întâmpla, știa că îmi este greu să port acea conversație cu Amara în timp ce Ea îmi tulbura totul din mine.

Am ajuns acasă, unde eu și Amara locuiam. Apartamentul era închiriat de mine iar Amara s-a conformat dorințelor mele. A zis că acceptă acea pauză și vom lupta pentru a reveni la ceea ce am început și ne-am dorit să fim. Și-a închis valiza, pe care niciodată timp de un an nu o despachetase, și a plecat. Singura persoană la care putea să se mute temporar în momentul acela a fost cea mai bună prietenă a ei, și anume Ea.

În prima seară după plecarea Amarei, îmi imaginam cum ele două locuiesc din nou împreună, dar contextul este total diferit acum. Ea se întorcea târziu de la muncă, o prindea pe Amara adormită sau așteptând-o. Amara îi povestea puțin, dar destul încât să se descarce. A doua seară după plecarea Amarei, Ea a venit la mine după muncă. Era aproape de miezul nopții, iar eu o așteptam cu o nerăbdare pe care nu v-o pot pune în cuvinte. Intra în casă și ne duceam direct în bucătărie. Îi făceam o cafea și tremuram la gândul că Ea este acolo. Îi spunea Amarei că iese cu colegii de muncă, iar nopțile decurgeau la fel. Nu a durat mult; câteva zile, aproximativ 10, am ținut-o așa. Totul până într-o zi de luni.

Ea venise la mine duminică seara. Am început același ritual, cu cafea în bucătărie, ne-am așezat pe canapea și am continuat cu alcool. Ne-am mutat în dormitor îmbrăcate, povesteam și ne atingeam atât de puțin încât extazul nu trebuia să existe la acel nivel. Dar exista. Mai mult de atât, fiecare cuvânt ne ardea de dorință. Ne completam. O voiam atât de tare încât în momentul în care am avut-o, în momentul în ne-am avut, ritmul, strângerea mâinilor, mângâierile se completau. Aș fi spus că acea femeie era scoasă din mine. Mă simțeam tăiată în două, iar jumătatea mea era de fapt jumătatea Ei. Culmea era că și Ea exprima aceleași sentimente. Orice aș fi descris despre noi, ea îmi completa.

Acea noapte a fost lungă, nu știu de câte ori am avut-o, m-a avut, ne-am avut, ne-am simțit și am împărtășit tot ce era în noi. Se făcuse dimineață. Eram acoperite cu razele răsăritului și o plapumă albă. Acele zâmbete – eram fericite. Eram într-o lume paralelă, doar noi.

La ora 7:30 dimineața s-a auzit ușa de la intrarea apartamentului. Am crezut că era colegul meu de apartament, ce uitase ceva când a plecat la muncă. În secunda doi, s-a deschis ușa dormitorului. Noi, dezbrăcate și acoperite. În ușă o văd pe Amara, cu două cafele în mână. Vă imaginați, domnilor, că într-un astfel de moment te copleșesc toate sentimentele. Însă nu m-a cuprins niciun sentiment de vină, panică, tristețe. Nu puteam să ies din fericirea pe care Ea mi-o oferea.

Amara a trântit ușa și a plecat. Noi am izbucnit într-un râs de prost gust, că atâta am putut.

După cinci minute, s-a auzit iar ușa. Amara a revenit, a trântit un pachet de țigări pe masa din fața patului, și-a adus un scaun și s-a așezat lângă pat. Noi nu ne schimbaserăm poziția, eram în continuare dezbrăcate în acel pat, sub plapuma albă.

—Ce se întâmplă aici? – întreabă Amara.

Întrebarea ei a fost atât de tipică și imaginea era atât de clară, încât mi-a fost greu să răspund.

—Ceea ce tu și Ea ați făcut de Crăciun în mașină la Constanța, asta se întâmplă și aici, am zis eu.

Amara nu știa că eu aflasem despre momentul lor de slăbiciune. Deși eram împreună, Amara scăpase iar.

—Te felicit, îmi spune ea.

—Mă bucur, măcar acum suntem chit.

Amara a plecat, după un dialog care deja ajunsese să curgă fără a gândi ceea ce

ne spuneam.

Din ziua următoare, Ea a venit mereu la mine, după muncă. O aștepta mereu un pahar de alcool. Am continuat așa ceea ce începuserăm fără a ne da seama ce va fi.

Cafea și alte dependențe

Ar trebui să nu ne mai vedem. Ar trebui să oprim demonii din joacă.

Te inspir și te simt dându-mi foc de la distanță. Dorința neîmblânzită și rânetul tău mă excită. Intri în mine și respir adânc până în momentul orgasmului. Te apropii de buzele mele fără a mă atinge. Este exasperant. O jumătate din trupul meu este udă, iar cealaltă uscată. Nu mai am puterea să mă abțin. Te joci cu dorința mea. Îmi tremură vocea când te simt în mine. Te privesc copleșită, iar mâna mea este în jurul gâtului tău, te strâng iar tu mi-o dai și mai tare.

Ar trebui să ne oprim aici.

Mă lași încet, iar eu mă simt ușurată. Mâna ta îmi mângâie subtil spatele. Îți simt atingerea în jurul zonei mele păcatoase, și deodată te înfigi în mine. Simt cum tot orgasmul meu îți aparține. Revii asupra mea șoptind-mi în gură cuvinte pe care nu le pot gusta.

Ar trebui să nu ne mai vedem.

Devin dependentă de tine.

Am nevoie de tine.

Mintea ta, parfumul tău, sărutul tău.

Ar trebui să ne oprim aici.

Toată lumea are dependențe, eu o am pe Ea. Sunt dependentă de mirosul și de nelegiuirile ei. O privesc uneori, iar când privirea Ei se pierde în altă parte deja mi-e dor de ea. Încep să cred că această dependență este la fel de dăunătoare precum țigările, alcoolul sau drogurile. Mă înec în apele Ei și timpul se oprește-n fiecare seară când o știu lângă mine. Am crezut că, înaintând în vârstă, sentimentul acesta devine mai ușor. Tata îmi povestea uneori despre experiențele sale, iar ironia sorții era că mă regăseam total în unele dintre ele. La finalul povestirilor îmi zicea mereu același lucru, dar nu cred că băga de seamă. Sustinea că omul tău este cel cu care ți se potrivește mirosul pielii; cel pe care îl miroși și simți că este al tău. Adoram vara în jurul Ei, dar iarna o făcea mult mai frumoasă. Am sperat că toamna mă va ajuta să scap de această dependență, dar cum? Mă îndrăgosteam și mai tare toamna, iar iarna nu se mai termina. Zilele de primăvară au reușit să-mi aducă lacrimi în ochi, dar vara, vara le-a egalat pe toate.

Înainte de tot

—Vino, Amara, trebuie să-ți povestesc ce s-a întâmplat până la urmă.

—Cu ce?

—Cu mine, Amara. Cu Ea. Cu noi.

Amara se îndreaptă spre mine și se așază pe scaunul din fața mea. Mă privește și, într-un fel, se așteaptă să tac.

—Nu știu dacă vreau să aflu, zise ea. Mă simt bine și trecutul nu este un proces reversibil.

—Da, ai dreptate. Nu caut să schimb ceea ce s-a întâmplat. Poate caut o justificare sau poate mă caut pe mine.

Ai fost o ființă frumoasă, Amara mea, și mi-ai zâmbit într-un moment al vieții în care sângele în mine nu suporta atâta căldură. Erai interzisă pentru mine. Erai a Ei cu totul. Te cuprindea un fior când stăteai în fața mea și o așteptai. Țin și

acum minte cum tresăreai la auzul mersului Ei pe coridor. Îi cunoșteai ritmul și parfumul atât de bine, încât nu era nevoie să îi auzi vocea. Atunci nu știam ce înseamnă ritmul Ei. Vă priveam dansând în club în seara aceea și vă doream. Nu știam dacă vă doream împreună, separat, doar pe Ea sau doar pe tine, Amara. Felul în care te mângâia în întuneric mă excita. Pe ascuns, să nu vă vadă nimeni – dar eu vă vedeam. V-am fixat cu privirea și vedeam cum te ignoră, ca după aia să te ia cu totul.

Nu-mi închipuiam în acea seară că lucrurile se vor sfârși așa. Domina dorința în mine, m-am dus la baie, m-am uitat în oglindă și am zis doar atât: Este imposibil!

Luna plină din mai; încheierea cu Amara

Se îneca lângă mine și am fost recunoscătoare pentru asta. Liniile feței mele erau încă stabile; până la un moment dat. Aveam locuri prin care ne-am scufundat, dar de data aceasta se îneca în ochii mei. Pământul a tremurat grațios și a trebuit să o ridic în sus.

„Mi-am iubit întotdeauna numele de familie. Îmi imaginam o fată cu părul creț alergând pe o cărare de marmură spre noi, încercând să demonstreze că îl poate pronunța. Îmi imaginam că ne uitam la ea alergând spre brațele noastre deschise. Mi-am imaginat casa noastră în spatele ei și noi care concurăm cu lumea.”

Spunând tot ce îmi topea interiorul.

„Îl va pronunța la fel ca tine”, a spus ea.

Am zâmbit, în timp ce durerile mele învățau din nou cum să înoate.

În acel moment, pe drumul amintirilor, mi-am găsit mintea controlată. Eram îngrozită și, în același timp, surprinsă de realizare. A fost ușor să dictez următoarea mișcare a corpului meu, în ciuda dorinței arzătoare sau a inimii aprinse.

Eram bine și, în același timp, eram ruinată.

În viața mea nu am lăsat speranței o libertate atât de mare. Știam că nu s-a terminat și știam că nu este o povară.

Dădeam o șansă unui alt capitol. Viață. Și asta a fost în regulă.

Cu ocazia vizitei mele, Amara mi-a dat șansa să privesc luna din taxiul ce mă ducea înapoi acasă. În seara aceasta se împlinesc trei luni cu păcatul meu, luna este perfect rotundă iar culoarea ei este de nedescris. Nemaipomenită. Aici am vrut să zic „impecabilă”, iar următoarea dorință a fost să-i trimit Ei o poză cu luna. Nu ar fi ieșit la fel de frumoasă cum era în ochii mei, așa că am lăsat-o baltă. Universul văd că nu mă uită. Mi-a demonstrat asta în ultimele zile, deși începusem să cred că și-a încheiat socotelile cu mine. Îmi dă peste nas cu tot felul de întâmplări pe care noi oamenii avem tendința de a le considera coincidențe. Vă dau drept exemplu restaurantul din Budapesta, melodia de plecare și revenire, stațiunea Amara, luna plină în Scorpion de pe 10 mai și, într-un final, melodia când am intrat în taxi, „All of me”, remixată pe ritm de Bachata. Coincidențe. Sau nu?

Amara s-a apucat de scris. Se pare că inspirația ei este mai bună decât a mea. Și-a împrăștiat gândurile pe niște pagini; scrisori către mine. Mă ține la curent cu viața ei, deși eu nu sunt în ea. Vă voi arăta câteva fragmente. Au trecut trei luni din acea zi, trei luni și de la despărțirea noastră. Din întâmplare, respectiv coincidență, s-a întâmplat ca tocmai astăzi să o contactez pentru a-i cere actele de care aveam nevoie de la ea. Din întâmplare, am ajuns în camera ei și, tot din întâmplare, astăzi am picat. Astăzi, pentru prima oară am avut nevoie de Amara. M-am simțit incapabilă să duc singură ceea ce se află în mine; chit că acest ceva nu avea nicio legătură cu relațiile noastre păcătoase. Am strâns-o pe Amara la piept, crezând că ea are nevoie de mine mai mult decât eu de ea.

—O să-mi iasă inima din piept cu tine, a spus ea.

—De ce?

—Pune mâna, a spus de parcă avea nevoie ca eu să-i stâng inima în mâna mea.

Într-adevăr. Bătăile inimii ei se simțeau fără atingere. „De ce”-ul meu a fost mai mult unul retoric, prefăcut. Am simțit din prima clipă când i-am mângâiat obrazul că începuse să-și lase trupul în mâinile mele. De parcă atunci a fost prima oară când am luat-o în brațe, de parcă atunci ne-am fi cunoscut sau atunci ar fi fost ultima oară când ne vedem. De parcă nu ne-am mai văzut de ani de zile, iar idila noastră era una despre care s-au scris deja mii de romane. Amara mea s-a iertat pe ea însăși, iar eu nu mai puteam face nimic. Orice vinovăție i-aș fi încuviințat în momentul acela, ar fi fost în zadar. Pentru prima oară, se resemnase cu ideea greșelii.

Îi citisem gândurile cu nerăbdare. Caietul ei arăta ca un jurnal de adolescent, un pic mai intim și un pic mai matur. De parcă acum își începea viața. Își notase deciziile ei pe plan profesional. Îmi scria conștientă ca voi citi într-o zi, dar în același timp inconștientă de asta. Mai degrabă, Amara scria tot ce nu-mi putea spune în momentele acelea. Amara scria distrusă. Și astfel, Amara m-a făcut s-o iert.

Stăteam în patul Amarei, ce nu cu mult timp înainte fusese patul Ei. Vă povestesc imediat cum s-a întâmplat asta, dar mai întâi permiteți-mi să-mi termin ideea.

Ah, Amara... Ți-ai vărsat lacrimile în fața mea, ai picat, îți tremura corpul în brațele mele, îți ardeau buzele de dorință, ai căzut, te-ai ridicat și ai căzut iar. De data aceasta, Amara, nu numai fizicul tău a căzut, de data aceasta mintea ta era conștientă de căderea inimii tale. Acum, Amara, ai fost iertată. Mai întâi de tine, iar după aceea, de mine.

Eram în acel taxi spre casă și îmi doream ca drumul să nu se sfârșească. Am plecat liniștită după întâlnirea mea cu Amara. Nu pot nega că am plecat cu o fericire pe care de mult nu mi-o mai oferise.

Gândurile mele nu erau prea inocente. Nu știam ce însemna acea fericire pe care mi-o născuse Amara, acea liniște. Nu-mi plăcea ideea. Nu voiam să mă liniștească ea.

Am ajuns acasă și Ea m-a întrebat curioasă ce s-a întâmplat. I-am povestit parțial discuția noastră. Acea seară s-a sfârșit așa.

A te devora

Te privesc zilnic. Te privesc cum dormi acum, aproape dezbrăcată; pielea ta nu poate fi mai seducătoare.

Mi-am amintit de acea seară.

Mă priveai încercând să-mi ghicești următoarele cuvinte, așteptând momentul în care mă voi da bătută. Ardeam de dorința să te sărut, în mijlocul certei, dar mi-am retras dorința pentru a păstra atmosfera tensionată intactă. Îți răspundeam la întrebări deși în mintea mea te devoram.

Abstinența nu a durat prea mult. Nu mai țin minte în ce poziție îmi stăteau mâinile, dar știu că te atingeau. Te inspiram de parcă nu aş mai fi avut oxigen până în momentul acela. Mirosul și pielea ta, corpul și sufletul tău în brațele mele erau extraordinare, devastatoare. Ochii tăi erau deja plini de lacrimi.

—Give this up, a zis Ea.

Știa că nu pot. Sentimentul căderii inimii mele era acolo, simțeam că nu mai pot să respir.

O sărutam de nevoie, ajunsesem la dependență, oxigenul meu devenise oxigenul ei, gustul meu, setea mea, sufletul meu, deși ale mele, erau toate ale Ei.

Discutarea relației

Domnilor, am zis că discutarea relațiilor ar trebui să fie un capitol mai mare, dar aş prefera să trecem direct la subiect. O să mă abțin din a mă întreba despre mediocritate și vă voi povesti exact cum a decurs aceasta cu Ea.

Nimic nu a fost prestabilit între noi.

Acea noapte a fost intensă. S-a întunecat repede, dar noi nu îi dădusem importanță. Aparent, condiția fizică a unei persoane poate fi ușor influențată de cuvinte. Mai mult de-atât, când au zis că mai întâi trebuie să dezbraci mintea iar trupul se va dezbrăca singur, pot garanta că nu au greșit. Dar voi, domnilor, cum definiți relațiile?

Eram excitată de cuvinte care nu aveau nimic de-a face cu satisfacția carnală. Analiza primită asupra unei fraze spuse m-a impresionat până în punctul extazului. Ați pățit așa ceva?

Mi s-a cerut odată să scriu din perspectiva altcuiva, așa că vă implor să vă gândiți la voi cât citiți. Puneți-vă în rolul principal și purtați masca pe care vă cer eu s-o purtați.

Îi plăcea să fie mereu mai presus decât mine, dar asta nu mă deranja. Am vorbit despre principii inexistente, impresii, greșeli și, mai presus decât toate, de plecarea Ei în cazul în care durerea va continua. Am fost intrigată de această ultimă amenințare a sa. Analiza fiecare fraza spusă și fiecare ceartă. Îi sclipeau ochii cât mă aștepta să-mi termin propoziția. Mă simțeam pe repede-înainte și judecată pentru fiecare cuvânt. Nu mai puteam purta acea conversație în acel ritm.

M-am apropiat de buzele Ei, să îi simt respirația. Intensitatea era și mai mare. Corpul Ei nu era de-ajuns. Aveam nevoie de mai mult din Ea, de Ea, din trup și psihic. O respiram din nou. Am strâns-o atât de tare cu mâna stângă, era aproape de mine, și mâna dreaptă pe coapse și tot mai sus, în zona ei „interzisă”. Expresia feței sale s-a schimbat instant.

—Vreau să fiu a ta, a zis.

S-a înmuiat și s-a lăsat. Ochii Ei au răspuns dorinței mele, iar eu o doream din ce în ce mai tare. Mai mult decât mi-aș fi imaginat posibil.

Discutarea relației s-a terminat fără concluzie. Am decis că suntem noi așa cum suntem, trăim una pentru alta, iar dacă cineva va mai fi, nu va fi la fel.

Își plecase capul pe genunchiul meu, formând un unghi de zece grade spre stânga. O priveam în ochi, dar simțurile mele erau concentrate pe bătaile inimii Ei. Pulsa de sete, iar zâmbetul schițat pe fața Ei indica o dulce tristețe. Acela era momentul realizării; oare este posibil să ai aceeași realizare de mai multe ori cu aceeași intensitate?

Lumea mea era așezată pe canapea, fumul excesiv de țigară îngreunând respirația – cel puțin așa mi-am zis eu, în ideea că mă voi crede. O priveam, o admiram, o devoram, până am simțit că-mi scap inima. Mă aflasem în punctul în care organul meu vital și-a dat drumul, lăsând picături de sânge să se amestece cu moleculele aerului poluat; îi simțeam bătaile - într-un fel încă avea viață; poate mai în viață de atât nu se putea - în timp ce se pregătea de prăbușire; nu știam ce impact va avea căzătura mea, probabil fatală, dar a prins-o la o distanță de un milimetru.

Începusem să respir prin ea; îi furam oxigenul, dându-i cât mai rămăsese din al meu, îl inhalam și îl dădeam înapoi. Fenomenul se repeta continuu cu o exactitate necontrolată a secundelor. Amorțisem fizic, iar Ea își mula perfect mișcările după ale mele. Nu aveam nevoie de gândire pentru a face următorul gest. Eram concentrată doar pe viață, încercam să trăiesc, efectiv, la propriu, trăiam din Ea, iar Ea din puținul meu.

Își plecă capul într-o parte și îi adulmecam pielea din zona gâtului; aroma ei se transformase în oxigenul meu. Sărutul, acest gest inexplicabil, fizicul, atingerea nu erau de ajuns. Căutam în mine, undeva, cumva, să găsesc mai mult; nu aveam ce să-i dau mai mult.

În momentul acela am simțit o apăsare, o durere al dracului de frumoasă. Îmi luam oxigenul în continuare de parcă ar fi fost deja o normalitate, iar în fața ochilor aveam cea mai cumplită imagine a Lumii. Îmi priveam inima cum îngenunchează în fața Ei, pleacă jumătate din ea în față, se lasă încet și-si dă drumul. Zâmbeam, mă simțeam cum zâmbesc; ochii mei s-au umplut de lacrimi, gest de admirație a imaginii inimii mele. Mă așteptam la următorul său gest. Nu a făcut nimic. Aveam inima în genunchi în fața Ei, iar ea o admira precum eu; privirile Ei arzând iadul din mine.

O priveam lângă mine, îi înconjuram trupul și nu-mi puteam stăpâni dorința de a o inspira. Ochii îi luceau, iar zâmbetul era ascuns în spatele unei seriozități ce arăta a realizare. Este oare posibil să ai aceeași realizare de mai multe ori? Căci în privința Ei, am aceeași realizare în fiecare noapte și nu se pierde sentimentul de necrezut.

Mi-am ridicat inima și am pus-o la locul ei, odată cu trezirea noastră la realitate. Fermecată de momentele anterioare, mi-a șoptit că mai vrea. I-a făcut plăcere să îngenuncheze în fața Lumii. Oare știa ce își dorește? Oare Lumea urma să o mai prindă?

Da, domnilor, știu, întrebări fără sens.

Antiexemplu

Nu-i cunosc povestea, soro, dar îți voi lămuri incertitudinile prin a-ți prezenta varianta mea, cea imaginară, cea pe care o văd prin ochii tăi. Îmi cer iertare anticipat că-mi permit această perversitate.

Îmi sare în peisaj imaginea unui Bukowski. Așa îl percep eu. Domnilor, pauză; nu mă întrebați de ce îmi bat capul să vă povestesc despre el. Ați implorat să o cunoașteți; v-o prezint pe Ea.

Nu fiți atât de ipocriți încât să-mi cereți un nume. Nu vi-l dau. Nu îl meritați. Ea este mai mult decât vă imaginați. Pentru a o cunoaște pe Ea, am încercat să-l cunosc pe creatorul ei.

Revenind la el. Sau „El”.

El părea în ochii mei un paradoxal, un om sărit de pe fix, un bărbat antiexemplu. În imaginația mea chinuită de gânduri, El este înalt, bine modelat, cu fața acoperită de un strat subtil de păr; mi-o imaginez des frecând obrazul Ei fin de acea barbă, copil fiind, rareori cât să păstreze stratul subțire de gheață intact. Mi-o mai imaginez fredonând melodii pe ritmul buzelor lui, privindu-l când El se uită înapoi.

Țineți seama cuvintelor mele, domnilor. Sunt alese cu atenție și apăsare pe suflet.

Mă întreb dacă și El, ca și Ea, are vreun tic ce-i trădează cursul sângelui. Oare și al lui curge pe verticală?

Își înghițea mâhnirea plutind, dar sarea transpirației îi permitea să plutească. Oare ce metaforă o fi aceasta?

Își inhala fericirea precum fumul unei țigări pe jumătate stinse. O aprofunda. Și Ea, de altfel, o aprofundează. În cazul Ei, fericirea era o căzătură a sufletului, o mărginire a iubirii, un instinct ce nu trăda. N-am de unde să știu ce înseamnă pentru El fericirea, dar știu că fericirea lui este orice amintire o cuprinde.

Vocile lor se aseamănă; la fel de degajate, extremiste, pline de trăiri.

—Iartă-mi expresia, zise Ea.

Mi-am imaginat peisajul frumos și în același timp urât al adevărului, al jurămintelor, al iertării, al unui lac calm, al tăcerii.

Se auzea liniștea coplesitoare. Ea surâde cu mândrie la prima mișcare a firului. El o privește uitându-se înainte, spre lac.

Domnilor, nu mai așteptați explicații. O privește ca pe o umbră a sa. Îi cunoaște trăsăturile precum și le cunoaște pe ale lui.

Nu sare în sus de fericire nici la a doua întindere a firului. Își așteaptă momentul. Răbdarea este un dar chinuitor. Cred ca de la El a moștenit-o și Ea. Firul se strânge și o trage în jos. Este o întreagă artă în a prinde prada perfectă.

Iarăși îi copleșește liniștea amortitoare. Îl văd cum își destinde chipul și îi bate un apropo. Peștele se sperie de râsul ei colorat dar, neputincios și perturbat, mușcă.

El comentează ceva cu haz și mândrie. O glumă auzită prin colivii de vrăbii.

—Tată, aruncă-mi momeala aia, zise Ea.

Cine este Ea?

Tu o cunoști.

Cine este El?

Un alt soi de Bukowski.

Momentele de cădere

Nu era doar oboseala, nici rutina, dar încerc să-mi amintesc de ele. Oare au fost multe sau prea puține?

Ne balansam între ceea ce știam a fi dorința de viață și ceea ce nu ne lăsa mediocritatea să visăm.

În zilele de weekend făceam cafeaua, căci mă trezeam mai devreme. Ea încă își aduna visele dinspre dimineață și încerca să amâne începutul zilei. Nu mai erau diminețile la fel, cafeaua nu o mai beam împreună cu alcool. Stăteam nevorbite pe canapeaua păcatelor până după-amiază. Mă gândeam în acele dimineți la viața uneori mizerabila descrisă de Bukowski. Dar mă mai gândeam că totuși el era fascinat de Ea, niciun poem, oricât de vulgar sau depresiv, nu te lăsa fără sentimentul acela al posibilității, al probabilității infime că lucrurile ar putea sta altfel dacă ne-am alege să îngropăm mediocritatea. Dar, până la urmă, își are și ea sensul ei.

Momentele noastre de cădere erau goale. O liniște surdă, o joacă subtilă, o cină, o carte, un pahar de alcool și somn. Și în toată ecuația asta, probabilitatea ca noi să ieșim din mediocritate era nulă sau garantată.

Uneori sesizam că vedem lucrurile diferit. Normalitatea mea era mediocritatea Ei și viceversa.

Totul era așa simplu, dar mereu cu Ea părea complicat. Poate de aceea rezista și dorința arzătoare.

Ne certam, ne enervam, ne supăram și după aceea venea întrebarea: „Și care este concluzia?”. Încercam să avem o concluzie de fiecare dată. Și în momentul concluziei eram deja încărcate de toate sentimentele posibile, un amalgam copleșitor. O atingeam, mă săruta ușor, atât de lent încât dorința creștea cu viteza luminii. Aveai abilitatea de a simți tot, îți cutremura corpul și îți ardea sângele din vene. Concluzia poate nu venea, disputa nu se terminase, dar nu mai conta nimic. Contau doar simțurile, pielea ei fină și cât de udă era între picioare. O mângâiam pe picior în sus și nu trebuia să ajung prea aproape de zona sensibilă, deja simțeam cum curgea din ea tot universul. Îmi simțeam mâna udă înainte de a ajunge să beau apă. Și când ajungeam, intensitatea sentimentelor mă forța să o miros, să-i fac dragoste și să mă ud și eu cu Ea. Dar cu o femeie ca Ea, lucrurile nu sunt unidirecționale. Îți crea dorința de a o iubi, dar în același timp îți aprindea flacăra sexului nebunesc. Când deja era plină cu mine, îi auzeam vocea și mă uitam în ochii Ei. Vedeam universul de fiecare dată, un univers chinuit de satisfacție, un univers pe care îl lăsa la vedere cu totul pentru că știa efectul lui asupra mea. Îmi adunam degetele și îi găseam punctul care știam că o va face să rostească acel „O, Doamne!”. Dar ea nu avea niciun Dumnezeu în momentul acela. Doar universul și concluzia. Concluzia era mereu aceeași, și aceea nu era nicidecum legată de dispută. Eram doar dorință.

Dorința distructivă

Începe prin a mă săruta lent în jurul zonei păcătoase. După câteva secunde, în care extazul îmi sfâșia oasele și venele, își plimba vârful limbii circular, lent dar apăsător. Îi simțeam unghiile înfipite în pielea mea și sânii lipiți de ea. Îi simțeam respirația caldă și mă udam cu imaginea aceea. Mă infigeam în părul ei să o simt, o strângeam de mână la fiecare geamăt, mi se uscau buzele, căci totul era la Ea. Intra în mine și voiam să îi dau tot sufletul în același timp cu dorința mea. O trăgeam către mine să-i simt buzele moi și ude asupra alor mele. Voiam să o inspir și Ea să fie în mine. Voiam să îi simt tot trupul asupra mea, să nu existe particulă de aer între noi, să nu opresc nimic pentru mine. Să îi dau totul și orgasmul meu să fie o manifestare a acestui tot. Și cam așa era. Îmi strângeam picioarele și cu ele și pe Ea. O cuprindeam toată și mă dădeam toată. Fără nicio reținere. Ea putea să ia totul, chiar dacă alegea să mă distrugă. Și acest lucru a fost ceea ce pe Ea a făcut-o atât de unică. Căci știam că sufletul NU se dă.

Versus

A fost o cădere neașteptată. Am crezut că mă pot menține la suprafață încă puțin. Încep să simt oboseala, confuzia dragostei sau a acestei iubiri, durerea și empatia. În fiecare zi toate acestea se intensifică și-mi este frică de pierderea controlului. Nu aș vrea să mă pierd în această realitate cu Ea, dar se întâmplă.

Sunt momente în care mă gandesc: oare ce fac aici?, iar după o secundă, uitându-mă la Ea, îmi amintesc de iubirea apăsătoare.

Uneori nimic nu funcționează, iar Ea nu reușește să-mi ridice sufletul. Simt că se complăce, alteori nu știu dacă îmi vede nefericirea; mă vede oare așa pierdută?

A trăi în extremele sentimentelor te face dependent. Orice este mai puțin de-atât mă dezamăgește, mă schimbă. Știu cum să ne ridicăm, dar oricât de puternică este în anumite momente, atât de slabă poate fi.

Îmi mai treceau asemenea gânduri prin cap. Nu va imaginați, domnilor, că a iubi universul Ei este atât de ușor. Precum altora le e frică de Dumnezeuul lor, așa mă simțeam și eu prin prisma universului. Știam că ceea ce primesc este ceea ce ofer și viceversa.

Nu voi uita niciodată acele "palme" primite de la Univers. Am avut și noi momente grele, discuții opuse principiilor mele de Scorpion. Ne plimbam în parc într-o seară și discuția mă apăsa pe suflet. Subiectul acesteia, irelevant, dar dacă vă ajută să vă faceți o idee mai clară, îmi povestea despre o altă persoană ce apăruse temporar și, la momentul acela, recent, în viața Ei. Treceam dintr-o stare în alta; dimineața nu mă interesa, seara viscolea în mine de gelozie. Ne-am așezat pe o bancă și Ea vorbea relaxată. Doamne, cum aș putea eu să îi restricționez Ei libertatea? O iubeam cu tot cu ea, din cauza ei, pentru ea.

Îmi țineam inima în mână și am cerut Universului un semn. Te rog, strigam în mintea mea din ce în ce mai tare. În câteva secunde am simțit picături de apă pe față. Nu am apucat să alergăm către scările de la ieșirea din parc și picăturile s-au transformat în furtună. Am urcat alergând scările și simțeam că îmi cade inima. Când am ajuns în vârf am știut că Ea era pur și simplu jumătatea mea cea bună și cea rea. Am ajuns acasă, iar Universul a tot dat, a continuat așa, de parcă nu mai conta ce simt eu. Stăteam pe canapea ude și ascultam melodia nou apărută. În câteva minute, chiar nu mai conta nimic - decât sărutul Ei și acel „pur și simplu” din mine. Dar Ea ținea să-mi amintească mereu: Nimic nu e pur și nimic nu e simplu.

Impecabilă

Îmi fură privirea. Mișcările Ei se rătăcesc în fața ochilor mei și-mi fură privirea. Îmi spulberă glasul. Este evident că lumea din jur există; numai dacă ai ști că de fapt e nesemnificativă.

Îți plimbi piciorul stâng în cerc; un cerc mic, cât să nu se observe mișcarea. Îl aduci aproape de cel stâng și împingi pământul cu vârful lui. În secunda doi a revenit la normal. Ai acționat în stres; oare te stresa privirea mea? Oricum n-ai văzut-o. Dar poate ai simțit-o. Iei comanda bărbatului de la masa 42. O fi și el ca mine?

Strângi masa corporatiștilor îndreptând același picior, cel stâng, în aer; dreptul n-are nicio reacție. Fenomenal. Impecabil. Ce e atât de impecabil? Ai răbdare. Până la urmă o să te prinzi.

Modul în care se mișcă doar partea corpului ce străpunge în mod direct inima este fascinant. De parcă sângele ți s-ar pompa pe verticală! Oare așa o fi în cazul tău? Oare ție îți pompează sângele doar pe verticală? Oare de aici provine "impecabilitatea" ta?

Scoți micul tău jurnal cu rapiditate și zâmbești larg. Un pic forțat. E de înțeles. Masculul din fața ta nu-ți merită zâmbetul. Pentru câteva secunde nimeni nu-ți vede fața; ai profitat pe deplin de moment pentru a-ți da drumul la buze. S-au întins formând o linie dreaptă. Oarecum ironică.

Gesticulezi cu mâna stângă, „fredonând cu degetul” pe meniu. Spatele îți este un pic aplecat peste umărul masculului și - pentru a nu știu câta oară - piciorul stâng se pliază. Oare ce îți surâde în cap?

Așezi o masă de patru; iar folosești doar mâna stângă pe tacâmul ăla. Al patrulea l-ai aranjat cu ambele mâini. Oare ce a fost în capul tău în momentul acela?

Ți-ai scos iar carnetul și pixul. Te joci cu ele, cu mâna stângă bineînțeles, forțând o privire spre masa din fața mea. Oare coada ochiului tău m-a prins?

Te îndepărtezi de mine în grabă, îți cauți de lucru – de data asta, gesticulând cu mâna dreaptă.

Te-ai apropiat de blonda sprijinită de casă și ți-ai înfipt mâinile în ceafa ei. Ai zâmbit, lăsând greutatea ta pe stângul.

Ții un pahar de vin în stânga, mergând cu bărbia în sus, citesc un zâmbet extatic pe fața ta; oare îți place să fii privită?

Hm. Nu mă pot abține din a zâmbi de data asta. A fost prea de tot.

Iar ai mângâiat pământul cu vârful piciorului stâng, îndreptat spre mine, iar fața ta, perpendiculară pe a mea; asta o înțelegi doar dacă poți să vezi și tu perpendicular în aer.

Te-am lăsat un pic în pace, dar parcă îmi vine să te privesc din nou. Iar faci mișcarea aia cu piciorul stâng. Ce ai, ființă, cu pământul?

Te duci la masa mediocrilor și râzi. Dacă ar ști ei că de fapt tu ai râs în ciuda lor!

Timpul se scurge repede. Te văd peste zidul de lemn luând nota de plată cu un zâmbet de „pleacă acasă, dar nu mă uita”. Satisfăcută, te întorci la colțișorul tău și îndrepti o privire doritoare spre masa de lângă. Ți-a surâs un corporatist. E de înțeles.

Fixezi iar o masă, mușcând încet din buze. A fost un gest de nervozitate. Oare știai că te privesc?

Te-am pierdut în spatele unui perete; mai revine un pic în spate zâmbetul tău și te pierd iar. Pleci în grabă și un mascul îndrăgostit te fură de la spate. Ah... Ar fi fost ceva dacă aveai ochi să-l vezi! A flirtat lejer cu spatele tău. Am râs.

Iar ai dispărut. E greu să ții pasul cu picioarele tale; să nu mai zic de expresiile feței sau de gândurile păcătoase. Ești impecabilă oricum. Parcă așa am picat de acord ca vei fi în ochii mei, nu?

Îți aud vocea la masa de lângă. Fascinant! Ce culoare i-ai dat!

Îmi stă un drac pe gând și nu te scapă din priviri.

Ce lent te miști cu paharele reci în mână! Senzual. Impecabil.

Torni bautură în paharul înalt, extrem de concentrată; așa încât sprâncenele se arcuiesc spre linia de înjumătățire a feței; cine nu te-a urmărit ar fi zis că te-ai încruntat într-un mod nesimțit.

Îți ții greutatea pe piciorul stâng, corpul încordat și mă privești în ochi. Buzele tale au schițat un zâmbet cât de cât inocent, un pic ascuns, cu o idee de senzualitate, iarăși impecabil.

Le mulțumești mediocrilor. Iar i-ai definit prin zâmbet. De unde să știe, săracii, că judecata le toarnă apă în pahare?

N-ar mai fi fost mediocri dacă îți cunoșteau chipul.

Ai dat cu meniul diagonal în cineva, zâmbind a realizare, lăsând cumva să ți se ude buza de jos. Oare ce gândeai?

Deja simt vinul în organism; în zâmbet. Fredonezi melodia Pretty Woman. Tocmai ți-ai plimbat limba pe buze. Oare știi ce am gândit?

Brutal.

Seducător.

Fascinant.

Senzual.

Păcătos.

Impecabil.

Ia să te văd la asta. O vei fredona?

Mă trag mai la stânga pentru a te vedea mai bine. Am trecut toată dimineața peste melodia asta. Nu știu de ce n-am vrut să o ascult. La dracu'!

Râzi. În momentul ăsta îți verși sufletul. L-ai băgat la loc repede.

„Acel ceva în mișcarea ta.”

A tresărit în mine versul și mi s-a aprins un zâmbet pe buze. Da, s-a aprins. Am zis bine. Mi-a zâmbit sufletul.

Nu mai ești în peisaj, așa că pot să zâmbesc liniștită. Fără să mă trădez. Cel puțin, nu către tine. Restul mediocrilor au permisiunea mea să vadă. Corporatiștii oricum nu mă văd; poate de aia mă mai interesa, pentru că suntem aceeași nație de la nouă la șase. Restul sunt doar mediocri.

Hai să-ți explic de ce.

Cuplul din diagonala mea nici nu-și închipuie că de fapt vor fi un cuplu. Femeia își ține picioarele încrucișate în direcția bărbatului; își ascunde zona intimă cu legătura picioarelor, dar de fapt nu se prinde ca mâna ei dreaptă a dezvăluit zona gâtului. S-a trădat singură. Piciorul ei stâng joacă a nervozitate. El este greu de studiat, căci îi văd doar spatele. Pot să zic totuși cu o certitudine jignitoare că umerii lui sunt paraleli cu umerii ei, iar corpul stă lăsat în față. Ceva îi ține din joc. Ea se întinde spre el, iar el se trage instinctiv și viceversa. Mediocritatea asta, ce face din om!

Râzi din tot sufletul, se aude până la masa mea și mă distragi. Iarăși colorezi cu râsul tău. Vii spre mine zâmbind și ma induci în eroare. Ți-aș fura un sărut sau mai multe, dar mă abțin.

Cei trei mediocri din diagonala mea și-au făcut ieșirea. Bineînțeles îi așteaptă pluta. Temperatura vinului îmi arde venele. Mușchii picioarelor s-au încordat dintr-odată. Ți-aș ridica într-o clipită fusta, te-aș lipi de perete și fără ezitare sau preludiu, aș intra în tine. Ți-am auzit gemetele și mi-am încrucișat și eu picioarele. Melodia de pe fundal nu-mi ajută la liniștirea gândurilor. Din contră. Îmi fixez privirea spre tine și o simți. Îmi răspunzi cu o privire curioasă.

Au plecat mulți mediocri, dar tot mai sunt. Cuplul din fața mea a rămas la aceeași etapă; totuși, un pic mai degajată. Ea deja râde mai mult decât s-ar permite. Sunt pe drumul cel bun.

Mai beau o gură de vin, dar parcă nu e vin; EȘTI TU. Vreau să-ți fur sărutul ăla.
Sau poate vreau să intru direct în tine.

Te-am prins savurând ceva de pe degetul tău și am luat foc. Te-am lăsat să
observi cum fierb. Ai venit lângă mine la masă și mi-ai simțit mai intens
privirea. Te-ai uitat la mine plecând și ți-ai mușcat buza sperând că mă vei prinde
pierzând controlul. În sinea mea, să știi că e dus de mult. Te văd goală. Te văd
udă. Te simt udă. Te vreau udă.

Mă uit în jur, în speranța că-mi voi stăpâni mai ușor dorința. Apari iar. Îmi
mângâi buza în timp ce înghit ultima gură de vin în sec.

Te vreau.

În toate felurile posibile.

Lovitura unu

Știam, când voi ajunge acasă după mica mea călătorie, că o voi găsi în patul de vin și cuvinte. Nu mi-am imaginat niciodată că această vedere ar putea fi precum o furtună într-o zi cu soare. Nu-mi imaginam că-mi voi putea simți sufletul la capăt de linie și în același timp în punctul de renaștere.

Am intrat în cameră și am privit-o. Aproape dezbrăcată, în mâna stângă avea o țigară aprinsă, mâna dreaptă ținea o carte, paharul de vin era sprijinit de mijloc, un picior era întins iar altul strâns. Un prosop îi acoperea zona de mijloc, dar lăsa la vedere o parte a locului păcătos. Dacă această imagine nu v-a fost de ajuns, pot încerca descrierea simțurilor.

Auzul este precum o liniște țipătoare.

Mirosul Ei este copleșitor; parfumat subtil; plin de dependență.

Gustul, al Ei; de neuitat.

Mi-am dat pantalonii jos, am deschis cămașa și m-am întins lângă Ea pe diagonală. Am aprins o țigară în acea liniște țipătoare și lumea a început să se desfășoare în fața ochilor.

Nu a fost deranjată de prezența mea. Nu a durat mult, gândurile mele au început să devină cuvinte fără a putea fi controlate. Am început un monolog ce a fost întrerupt de zâmbetul și privirea Ei. Păream nebună, dar nu puteam să opresc avalanșa sentimentelor din mine.

—La ce te gândești?, m-a întrebat.

Aveam impresia că deja spuseseam tot, dar aparent visam cu ochii deschiși. „Ți-aș spune că te iubesc, dar te-aș subestima. Ți-aș spune că ești perfectă, dar te-aș ofensa. Ți-aș spune că ești femeia ideală, dar acesta este doar un cliché”.

Îmi zâmbea sufletul, iar privirea Ei mă fixa.

A zâmbit. Domnilor, nu cunoașteți acel zâmbet și nu-l veți cunoaște niciodată. Îți cutremură trupul, de parcă ai vedea în fața ochilor...

Atât am de zis, restul nu mai contează.

Mediocritate

Mă fascina modul în care întunericul își făcea loc și acapara cerul. Numărasem șapte stele pe cer și viteza infinită a mașinilor. În realitate, era doar un suflet lângă mine, aer umed și câteva mașini mergând cu 60 km/h. Dar nu voiam să văd realitatea, pentru că visul meu suprealist era captivant. Am revenit la el uitându-mă la lumina unui stâlp. Am discutat despre mediocritatea sufletului, eu și universul. Mă asculta un suflet, dar eu mă imaginam fiind în altă parte; dintr-un pat nefăcut, Ea pierzându-și sufletul în ochii mei și între coapsele mele.

În punctul acesta ar fi trebuit să vă dau iar definiția mediocrității, să vă explic de ce mă apasă atât de tare acest cuvânt, să vă explic de ce ajunseseam acolo și să vă conving că sfârșitul este mai mult de atât. Dar am corectat și rescris această parte, căci mi-am amintit ce se întâmplase în acel moment.

Era aproape de sfârșit, într-o seară de primăvară. Nu o aveam lângă mine și durerea era prea mare pentru a mai suporta realitatea. Ea era acolo, încă în patul meu, dar totul devenise mediocru. Va urma încercarea renașterii, dar vă voi spune de acum că nu a fost reușită. Renașterea a venit mult mai târziu, dar asta veți afla în paginile adevărului, iar adevărul o să doară. Îmi cer în prealabil iertare, dar asta nu înseamnă că îl voi ascunde. Și adevărul este mediocru. Și poate e mai bine așa, dar eu aleg să mă exclud din el.

Dependență

Toți suntem dependenți de ceva. Unii sunt dependenți de cafea, de alcool, de droguri, iar eu eram dependentă de Ea. Nu era acea dependență materială sau sentimentală încât să îi restricționez libertatea. Eram dependentă de sărutul Ei, parfumul și tot ce era și nu era mai bun în Ea. Îmi plăcea și încă îmi place să o văd păcătuind. Când nu îi simțeam mâna în a mea, mi-era dor de ea, chiar dacă ea era în fața mea. Acel magnetism, acea dorință – Doamne, câtă dorință! Unii oameni sunt mai frumoși vara, dar Ea era la fel și iarna. Două persoane diferite, dar același sentiment, aceeași plăcere, aceeași dorință.

Nu era doar dorință fizică. Îmi accesa zonele sensibile ale inconștientului fără să-mi spună; argumenta cu voce tare, iar simfonia noastră era perfectă. Rosteam aceleași fraze simultan, de parcă ar fi fost smulse din aceeași picătură de apă. Precum eu, așa și Ea; admiram după aceea momentul tăcerii, pentru a exclama surprinderea: „Oare unde te-am găsit?”

Când asemenea momente persistă, subconștient ești indus într-un sevraj ce nu-ți dă pace.

Am continuat jocul și ne mințeam silențios că nu trăim cu speranța ca acesta să se termine odată cu noi. Orice deranj era servit cu o minciună promițătoare, pentru a se încheia. Notele muzicale erau smulse din aceeași picătură de apă. Făceam parte dintr-o secvență regizată impecabil. Eram briza unui ocean, făceam parte din aceeași mare, ne oglindeam în aceeași picătură și, precum ea, ne scurgeam una în alta de parcă am fi fost dintotdeauna una și aceeași.

Deși conștiente de acest lucru, ne permiteam luxul de a lăsa pe fiecare să ne vadă diferit. Fiecare turist își vedea propria mare, oceanul său, selectând din acest întreg doar briza ce-l relaxa. Iar noi, deși vedeam întregul, ne prefăceam, precum turiștii, că stăm în așteptarea unei alte brize, și a alteia, și a alteia, până ne vom forma cunoașterea oceanului. Dar oceanul nu are sfârșit vizibil de pe mal. Dar noi așa ne iluzionam, că acea cunoaștere nu are sfârșit. Și de acea iluzie ne-am ținut.

Excitarea intelectuală a continuat, în speranța că o parte va ceda, în dorința că ambele ne vom cunoaște.

Dar cum să exprimi dorința trupului, a formei a două picături la fel de ude și de fierbinți?

Zilele cu soare

Era aproape de apus, în Budapesta. Trotuarul paralel cu Dunărea era plin de oameni, printre care și noi.

Când am plecat din București era o zi de primăvară, joi. Vă jur, domnilor, că am plecat deziluzionată. În taxi spre aeroport, eu stăteam în spatele șoferului plictisit, iar Ea în partea dreaptă. Ne uitam pe geam și lucrurile nu puteau fi mai banale de atât. Ne apropiam de Piața Victoriei când am auzit acea melodie la radio. Se pare că în seara anterioară apăruse. Ai fi spus că a fost făcută pentru acea zi de joi și pentru noi. Din instinct, de la primele versuri, privirile și zâmbetele noastre s-au sincronizat. Atât ne-a trebuit, un semn de la Univers, și am revenit iarăși în iluzia noastră.

Am ajuns la Budapesta și ne-am cazat. Era camera perfectă. Realitatea la parter și patul nostru la etaj.

„Coincidențele” nu s-au oprit nici seara, la cină. Cum să te deziluzionezi? Am văzut acel oraș începând cu harta pusă invers și am ajuns în vârf cu un amalgam de sentimente. Nu vă voi obosi cu detaliile acestei escapade. Ce am vrut să punctez este că eram fericite. Poate vi se pare puțin spus pentru o asemenea introducere, dar fericirea noastră era singurul lucru pur din acea iluzie.

Locul, ora, minutul și secunda

Cel puțin știu cum vreau să mor. Cerul liniștit va avea culoarea albastră a miezului nopții; o stea ici și colo; nu prea multe; suficient cât să îmbrățișeze luna plină. Valurile vor atinge țărmul cu putere, dar la orizont, linia ce ne desparte de cer va fi clară și nemișcată. Rotunjimea lunii va fi perfectă; nuanțele sale vor avea o culoare stacojie, sângeroasă, dar și un gri prăfuit. Peste plajă, niciun suflet nu va birui lângă mine. Orizontul va părea fără sfârșit și îl voi saluta. Vizavi de marea nesfârșită, la ieșirea de pe plajă de la mare, un bar din lemn va fi încă luminat. Niciun suflet nu va medita pe terasă. Vasele murdare de deasupra chiuvetei îmi vor chinui sufletul. Nu voi lăsa lucrurile neterminate în urmă. Ticăitul ceasului se poate simți exasperant, dar nu atât de mult cât faptul că voi ști că va fi ultimul pe care îl voi auzi. Există un pahar de whisky pe jumătate gol pe colțul unei mese. Am observat în acea noapte, și nu numai, femeia brunetă care stătea acolo. Ea lăsa același pahar pe jumătate gol în fiecare seară, eu îl luam și îl aruncam. În noaptea aceea nu o voi face. În ultima mea seară vreau să aflu cine este ea și de ce lasă paharul pe masa mea jumătate gol. Va arde, dar sunt sigură că nu mă va deranja. Golul va fi umplut cu o melodie de la radio. Elliott Smith va cânta melodia ei preferată, ceva despre noi între baruri. Voi lua acel pahar golit și voi merge pe țărm. La un moment dat, îl voi umple cu apa oceanului și, când voi fi gata, o să beau visele mele neîmplinite. Efectul lor otrăvitor va fi sfârșitul meu; acolo, pe acea plajă, umbrită de cerul albastru de miez de noapte. Ceasul de pe peretele barului se va opri. Ora decesului: 02:30.

M-am trezit în viața de apoi și tot ce am făcut de atunci a fost minune; dacă n-aș avea vise neîmplinite? M-ar mai otrăvi apa aceea? Acesta a fost iadul meu. M-a torturat ideea aceea de a nu afla niciodată; dacă aș fi făcut tot ce îmi doream? Fără remușcări, fără întoarcere.

Am visat asta de mai multe ori. Oare Ea era visul meu neîmplinit? Nu, domnilor,

Ea nu va fi visul meu neîmplinit. Ea va fi împlinirea tuturor visurilor mele.

Înainte de despărțire

Între dorință, durere și iubire există o legătură unică. După cum știți, domnilor, dorința pentru o femeie, iubirea ei și simțul durerii pe care v-o poate provoca constituie una dintre cele mai sărate plăceri ale vieții. Dar nu uitați că s-ar putea să doriți să o trăiți cu adevărat dacă îndrăzniți să vă lăsați să o cunoașteți.

Dacă alegeți să faceți acest lucru, vă voi reaminti că această călătorie nu este una ușoară.

De asemenea, vă voi reaminti că sunt doar un narator al uneia sau mai multor povești. Depinde de modul în care alegeți să le vedeți.

A trecut mult timp de când acea piele rece nu mi-a mai atins mâna. Era ca și cum mâna mea ar fi atins suprafața mării răcoroase într-o zi fierbinte de vară. La început doar un deget, apoi celălalt și apoi toata mâna.

Stând lângă Amara, m-am pierdut de două ori într-un minut. Am pus întrebări tăcute, la care numai eu am putut să răspund. Știam că până la sfârșitul nopții îmi voi gândi din nou alegerile, așa că am răspuns la toate întrebările sperând că nu voi ajunge în acea situație.

Chiar dacă răspunsurile mele au fost raționale, în acel moment în care mâinile noastre s-au reunit am făcut ceea ce îmi doream. Iar acea dorință – și de altfel orice dorință – reprezintă justificarea și impulsivitatea tuturor acțiunilor, acțiuni

care, așa cum am spus, știam ce alte întrebări vor aduce.

Domnilor, vă rog, spuneți-mi: ni se permite să acționăm după dorințele noastre și să nu fim blamați pentru crearea unui anumit haos în viețile celor ce au realizat o anumită pace cu universul?

Am crezut că mă voi pierde fără dragoste, dorință și durere, așa că am deranjat echilibrul naturii pentru a simți doar câteva minute toate acestea. Ce s-ar întâmpla dacă echilibrul naturii n-ar fi deranjat?

—Vino la mine, vreau să te văd stând în fața mea, am zis eu.

Nu am avut cuvinte de spus, căci aveam doar o dorință care mă copleșise toată ziua. Am rugat-o să nu spună nimic și să nu facă nimic. A înțeles fiecare cuvânt tăcut al meu. Îmi trec mâna sub cămașa ei încet, în sus pe spate și în jos pe oasele gâtului. Nu am dezbrăcat-o, purta toate hainele cu excepția lenjeriei. A închis ochii simțindu-mi degetele pe fiecare centimetru al pielii ei.

Mi-am apropiat gura de colțul gurii și am sărutat-o, am gustat pielea dintre sâni ei. Mi-am înfășurat mâna în jurul ei ridicând-o pe sertar și cealaltă abia aștepta. Voiam să o înec și să o fac în felul meu. Să o am așa cum mi-am dorit și așa cum îmi plăcea.

Aceasta cred că fost dorința mea. Pot fi iertată pentru aceasta, domnilor?

Se poate și mai rău. În drum spre casă, cu durere în suflet, mi-am dat seama că

această dorință a fost temporară. Dorința mea cea mare era acasă, contemplând despărțirea noastră. Numai gândul la aceasta îmi tăia respirația.

Nu vă cer iertare pentru asta, domnilor. Știu că nu pot fi iertată. Mi-am așteptat pedeapsa cu nerăbdare.

Despărțirea

Nu-mi amintesc clar acele momente, au fost multe. Îmi amintesc doar două cuvinte.

—Vreau altceva, a zis Ea.

De la acea frază, următoarea amintire este a mea înecându-mă în lacrimi, în timp ce Ea dormea lângă mine. Nu a fost doar o seară, au fost mai multe. Se întorcea cu spatele la mine, iar eu mă abțineam din a o atinge. Nu înțelegeam cum a dispărut totul.

Următoarea amintire mă găsește într-o dimineață, înainte de ora opt, la birou. Eram încă singură și-mi înghițeam lacrimile. Mi-era teamă că va intra cineva pe ușă și mă va vedea în starea aia. M-am sprijinit de birou și durerea a devenit fizică. O simțeam în fiecare colțișor al corpului meu.

—Să nu-mi dai sufletul, îmi zisese Ea odată.

—Nu ți-l voi da, am răspuns eu.

Mi-aș fi dorit în momentul acela să mă fi ținut de cuvânt. Nu i-am spus niciodată. Nu voiam să o copleșesc cu cuvinte. Deja îi spuseseam mai mult decât

mă credeam capabilă de a spune.

În câteva minute biroul era plin, și așa a fost fiecare zi de atunci încolo. Am învățat să-mi înece lacrimile, durerea și tot ce mă definea. Era singurul mod de a părea în viață, deși muream pe dinăuntru.

Depunere sau retragere

Mă uitam fascinată la domnița din spatele ghișeului băncii. Mi-a surprins privirea când s-a ridicat. Era cam pe la 1,72, plinuță, fund bombat și perfect oval, părul blond cu șuvițe albe strânse în coadă, ochi potriviți pentru fața ei, ovali și aceia, buze potrivite spre subțiri, nas insignifiant.

Mă gândeam în momentul acela la gândurile ei. Oare toate domnițele de la bănci sunt privite astfel? Ele stau în fața monitorului urmărind cine știe ce cifre, procente și chinezării, iar noi le privim în ochi așteptând cu nerăbdare, sau nu, o depunere sau o retragere. Până la urmă, totul este o depunere sau o retragere. A banilor, a informațiilor, a sentimentelor. Orice altceva este doar o derivație a acestor două „manevre”. Și parcă se rezumă totul la sentimente, așa că o să revin la acei ochi din spatele ghișeului.

Mă mai privea și ea din când în când, pe fugă, de parcă nu voia să o prind. Nu prea avea de ales. Privirea mea era fixată acolo, deși încercam să mi-o mai stăpânesc. Dar la ce să mă uit? Pereții erau plini de afișe neinteresante, celelalte domnițe nu-mi atrăgeau atenția și nu voiam oricum să par o ciudată, indicațiile de pe birouri le citisem deja în minutele de așteptare. Le citisem chiar de două ori, studiasem formatul scrisului, le judecasem ordinea, mă plictisiseam de ele.

De domnița aceasta încă nu mă plictisiseam. Era a doua oară când îi cădeam în nevoie. Probabil data viitoare nu o să mă mai captiveze nici ea.

Îi mai lăsam ochii în pace și îi studiam mișcarea arătătorului pe mouse. Avea

manichiură simplă, în seara precedentă probabil gătise – de fapt, cred că este genul care gătește în fiecare seară. Observasem și verigheta aurie pe inelar. Click-urile ei mă enervau. Se mișca în reluare, iar eu nu aveam timp de așa ceva.

Mă sună Amara și-mi întrerupe filmul.

—Unde ești?

—Acum plec la muncă, îi răspund.

—Hai că te aștept la Petrache să-ți dau parfumul.

—Du-te la muncă dacă te grăbești.

—Nu. Te aștept. Te sun peste puțin.

—Ok.

Închide.

Îmi continui gândurile, nerăbdătoare să se axeze pe altceva în afară de ochii domniței. Se uita la mine de parcă mă cunoștea de undeva și-și dorea să-și exprime impresia. Mă simțeam faimoasă în acel moment, dar în acel mod

neplăcut, jenant.

Într-un final, îmi dă să semnez un act în dublu exemplar și deschide sertarul prea mult așteptat. Deși avea un mecanism modern lângă ea ce o ajuta la numărătoarea „averii” mele, aceasta se mișca pe același ritm și numără 15 file de patru ori. Răbdarea mea se transformă în iritare. După 35 de minute, trei persoane ce au depus și-au retras, m-am văzut și eu ieșind pe acea ușă care mă bate mereu la deschidere; trage, împinge pentru mine sunt la fel și opuse, după nevoie.

Ajung pe peron și o sun pe Amara. Aflu că mă așteaptă pe o bancă la soare, cu cafeaua deja cumpărată.

Urc scările rulante, simt curentul creat la gura de metrou și o văd privind în jos, pe bancă. Părul i se fofila un pic la dreapta și la stânga în fața mea, așa că o salut băgându-i mâna în el.

—Ce faci, mă? Unde ai fost? – întreabă ea.

Întâlnirea noastră a decurs liniștit. Amara mă calma pe moment, dar nu-mi puteam împărtăși cu ea durerea.

—Am avut treabă la bancă, am răspuns eu.

Am vrut să îi spun că nu mai sunt, că atâta știam, că nu mai exist.

Noaptea din august

A vrut să păstreze prietenia noastră intactă. Rațional vorbind, și eu voiam același lucru. Dar cum? Cum se putea realiza asta așa repede, când zilele mele erau ca aceea de la birou? Ea cum putea? Oare m-am înșelat așa de mult? Am plecat acasă, iar Ea a venit cu mine. Sincer vorbind, domnilor, am păstrat speranța până la cea călătorie.

Am ieșit la plimbare în portul copilăriei mele și ne-am oprit la un bar, la etaj. Yahturile aveau luminile aprinse, cu lume la bord luând cina, muzica barului era prea intensă pentru gândurile mele, iar Ea, îmbrăcată în alb, Doamne... Ea. Am discutat despre noi, iar fiecare zi înainte de aceasta mă pregătise bine pentru a-mi îneca lacrimile.

—Te iubesc și te vreau, zise Ea. Asta nu se va schimba niciodată.

Am zâmbit și am plecat din cap. Cum să răspund la cele spuse? Cum este posibil să ai aceste sentimente și totuși să renunți la noi? Mă întrebam și mă torturam singură.

Am plecat de la acel bar și ne-am plimbat pe faleză. Am ajuns în capătul acesteia, de unde se vedea tot orașul luminat. Nu o să uit niciodată privirea Ei, cum îi străluceau ochii plini de lacrimi pe care nu puteam să le explic, îmbrățișarea ce a urmat. Nu știu dacă am zis cu voce tare, dar sigur am urlat în sinea mea:

—Vreau să fii soția mea.

Reacția Ei la gândurile mele, sau la cele verbalizate, a fost un zâmbet dureros și tăcut. Am amorțit complet. Gândurile mele rulau prin fața ochilor și Ea stătea acolo, tăcută, în alb.

Mi-o imaginam pe o plajă, printre fâșii de alb, cu nisip pe picioare, zâmbind de fericire. O țineam de mână, mă uitam la Ea și zâmbetul se transforma în calm. Așa era Ea în momentele de fericire supremă. Ochii îi se micșorau, privirea devenea neclară, îi vedeai cosmosul în ei, zâmbetul devenea palid, iar toată fața i se relaxa. Apoi zâmbea din nou larg, infinit de liberă. Îmi imaginam cum se lăsa soarele asupra mării și noi ne retrăgeam pe terasa de lemn a casei noastre. Acolo era doar un pat înconjurat de lumini și fâșii albe din mătase. O priveam întinsă la mine în brațe, uitându-ne la stele, ascultând valurile cum se revarsă pe plajă. La orizont fulgera, se pregătea de o furtună de vară. Aerul era cald dar răcoros, iar buzele Ei fierbinți abia așteptau să fie sărutate. Îi iau mâna într-a mea și mă joc cu verigheta de pe inelar. Pielea Ei bronzată se potrivea perfect cu cămașa albă. M-am născut pentru a o cunoaște.

M-am trezit la realitate mai repede decât mi-aș fi dorit. Am plecat înapoi spre casă, iar câteva zile mai târziu spre București. Nimic nu se schimbase. Ultima mea speranță s-a spulberat.

O lună și ceva mai târziu, a apărut El. Tot ce nu am putut să mai fac cu Ea, să îi spun Ei, să visez cu Ea a fost El.

El

„Îți împrumut o carte și trebuie să o citești până ne revedem”.

Asta a fost, domnilor! Fraza care mi-a atras interesul, ultima picătură de vin într-un pahar, momentul absolut.

Stătea peste mine și mâna lui avea să se sprijine pe piciorul meu de parcă ar fi făcut-o din întâmplare. Am înțeles fiecare gest, dar erau oameni în jurul nostru și am decis să-l ignor. Deși mintea mea nu ar ignora nimic, nici interiorul meu deja stârnit, am făcut-o. Este un om ciudat, neobișnuit, indecis și destul de încăpățânat.

În taxi, și-a continuat gesturile accidentale, aducându-și mâna între picioarele mele. Am vrut să-l devor atât de rău, dar din momentul în care l-am văzut m-am gândit că ar fi mai bine dacă m-aș juca mai frumos.

A deschis o sticlă de vin și ne-a turnat două pahare. I-am studiat fiecare mișcare, încercând să nu fiu văzută. Corpul său este ferm și ar fi un dominant perfect. Atitudinea sa este respectuoasă, dar în același timp nu poate deveni mai murdară.

Nu am făcut-o pentru Ea

Să derulăm filmul. Multe nopți mai târziu. El era deja o bucată din mine, bucata pe care Ea o lăsase. Relația cu El a început dintr-o nebunie, poate chiar din nevoia de a-mi umple golul. Pe 6 decembrie am plecat la Roma, unde ne-am întâlnit a doua oară, și așa au continuat toate întâlnirile noastre, la un aeroport distanță. Locuiam încă cu Ea, în camere separate. Începusem să-mi revin, să-mi revărs sentimentele și dorințele în El. Stăteam cu nopțile în canapeaua din bucătărie și vorbeam la telefon cu El. O vedeam că este deranjată; poate mai mult de atât, o durea. În ceea ce o privea, eram în continuare amorțită. Nu puteam să simt nimic. Alegerile sale ne-au adus în punctul de a ne trata sau, cel puțin, de a o trata ca pe un străin. Cu toate acestea, au fost zile și nopți în care scăpam de sub control. Nu-mi explicam reacția mea. Oare așa eram eu construită? Mă îndrăgostisem de El cu tot ce aveam. Cum de nu era de ajuns? Aceasta nu este povestea Lui, deci detaliile nu o să vă fie de folos. Doar ca să înțelegeți, domnilor, consideram ceea ce simt pentru El, cel puțin atunci, echivalentul a ceea ce am simțit pentru Ea. Iar pentru Ea am simțit tot ce nu se mai poate exprima în cuvinte, doar din priviri, zâmbete, lacrimi, dorințe, vise.

Am avut momente grele și cu El, mai ușor de explicat poate față de cele cu Ea... sau cu Amara. În acele momente, Ea a fost acolo. O vedeam că o doare, dar numai Ea era consolarea mea.

Un an mai târziu ne-am despărțit, iar eu ajunsesem în patul Ei. Conștientă de ceea ce simte și de durerea pe care i-am provocat-o în urma alegerilor Ei, când am sărutat-o am simțit același sentiment deodată. Niciodată nu s-a schimbat. Nici pe parcursul aceluia an în care patul Ei mai fusese consolarea mea. M-am speriat eu însămi de noi și de ceea ce-mi provoca atingerea Ei. Așa a fost și în acea seară. Intensitatea sentimentelor nu se putea explica. Pielea Ei lipită de a mea, sărutul, dorința, dragostea, iubirea, totul îmi provoca confuzie. Pe de-o

parte, simțeam că-mi iese inima din piept de durerea pierderii Lui, iar pe partea cealaltă, ieșea din cauza Ei. Confuzia aceea îmi termina gândurile, nu știam cum să explic asta. Mă credeți, domnilor? Vi s-a întâmplat? Treceam dintr-o stare în alta și mă uitam la Ea dezbrăcată lângă mine. Nu mai gândeam cuvintele ce-mi ieșeau pe gură.

—Am făcut-o pentru tine, am zis eu.

Și atunci am terminat-o. Din acel moment, tot ce mi-am dorit este să pot cumva să fiu iertată pentru asta. Dar iertarea mea nu a venit. A venit doar pedeapsa. Trebuia să mă aștept la asta, căci așa funcționează Universul. Abia după pedeapsă ne-am egalat, cred.

I-am simțit lacrimile curgând pe obrazul meu. Semănau cu ale mele, cele din port.

Un an mai târziu și un nou început în Bari

Am stat pe fiecare scaun de bar din ziua întoarcerii mele și am vorbit despre acea călătorie magnifică în care am plecat vara în Italia. Am filtrat mereu povestea înainte de a o dezvălui, și de fiecare dată aceasta a fost extraordinară. Prima dată a fost un pic apropiată de realitate; a doua oară ar fi putut fi interpretată în multe feluri; a treia a fost palpitantă și ultima dată, pentru care am pierdut deja numărul, a fost cel mai bun moment din viața mea. Toată lumea mă admira, iar eu făceam acea călătorie să sune din ce în ce mai bine. Eram o femeie acerbă, care se confrunta cu inima frântă de bărbatul pe care l-a considerat ultimul, plecând să se distreze în locuri unde nu a fost niciodată, să întâlnească străini, să sară din tren în tren, să se bucure de soare și să fie aproape de mare. Dar oare s-a întrebat vreunul dintre ei dacă chiar eram eu acea femeie?

Am scris scrisori bărbatului pe care l-am iubit, plângând la fiecare cuvânt, am adormit în noaptea aceea de joi din august cu lacrimi lipite pe față și m-am trezit vineri cu o durere constantă în piept. Nu mâncam, nu voiam să beau și nu puteam să simt mai mult decât simțeam deja. Pierdută, incapabilă să prefac un zâmbet.

Nu aveam nicio apreciere pentru nimic în afară de emoțiile mele deprimare.

Am așteptat câteva ore pe scaunul din balcon, sperând că nu-mi va putea face asta, sperând că ceea ce avem noi va fi mai puternic decât orice, întrebându-mă cum aș trăi dacă singura viață fericită pe care mi-o mai puteam imagina era lângă El. M-am simțit, pentru prima dată în întreaga mea viață, ca acele femei devastate pe care le-am tachinat pentru că nu au curajul să se ridice și să lupte. Am fost acele femei, am fost fiecare femeie, iar orice discurs bun care îi

motivează pe ceilalți nu ar funcționa la mine. Îmi spuneam din când în când în acele ore să nu mai plâng, să nu mai fiu atât de slabă, încât mă ridicam și mă înfruntam pe mine însămi în oglinda băii. Odată ce-o făceam, avalanșa de lacrimi se revărsa din ochi și mă întorceam la locul meu.

A venit după-amiaza, iar eu eram încă acolo și așteptam. Nici urmă de nimic. Am verificat programul posibilelor sale plecări și mi-am dat seama că plecase. Dacă mă duc după El și îi văd împreună? Dacă m-aș confrunta cu ultimul lucru care m-ar pune cu siguranță în genunchi? Eram îngrijorată de sănătatea mea și nu puteam face asta. Știam că nu voi rezista și știam că a plecat definitiv.

Atunci am decis că trebuie să fac ceva pentru a-mi reveni. Îmi făcusem o promisiune de a vizita Italia în vara aceea și intenționam să mă țin de ea. M-am gândit că, dacă mă voi îndepărta de toate și de toți, poate mă voi regăsi. Am avut o carte care m-a ajutat odată pe parcursul verii, fiind o metaforă a ceea ce singurătatea poate provoca unei persoane și a ceea ce poate face o persoană pentru sine.

Am căutat toate excursiile posibile în Italia, în locuri în care nu am fost niciodată. Am decis că voi merge în același port din care a plecat și voi lua vaporul spre Bari. Aș trece de-a lungul insulei unde ne-am planificat vacanța de vară și m-aș strădui să înfrunt călătoria mai departe. Am rezervat toate biletele și cazare pentru duminică, și voi sta în Italia până vinerea următoare. Pentru acele șase zile am planificat fiecare călătorie pe care o voi face de acolo și fiecare capitol pe care îl voi citi din cartea mea.

M-am simțit ca și când aș fi putut respira din nou în acea zi. Abia așteptam să scap de realitate și să găsesc din nou pacea.

Duminică dimineață m-am trezit, mi-am pregătit bagajele și am fugit la autogară.

Am luat o cafea pentru drum și mi-am găsit un loc la fereastră în autobuz. Urma să călătoresc trei ore până la port.

O femeie vorbea încontinuu la telefon în italiană iar copilul ei făcea mult zgomot, astfel că îmi deranja lectura. În acea parte a cărții, profesorul descria stația goală în care ajungea, jucând șah cu el însuși în timp ce ceasul de pe perete se oprise la o anumită oră, în jurul după-amiezii. El a spus că, pentru a supraviețui, va stabili – așa cum a făcut Dumnezeu – 10 porunci, pe care le va urma orbește, pentru a-l îndruma. Semănau mult cu cele trei porunci pe care mi le stabilisem eu despre relații, dar cu siguranță aveau alt scop.

Femeia încă vorbea la telefon și am decis să fac o pauză din lectură și să admir peisajul. Odată ce am făcut-o, mi-am dat seama că ne aflam aproape de un hotel la care am mers și unde am simțit prima dată gustul apei reci de mare, în luna mai, cu El. Pentru câteva clipe, am fost copleșită de acele amintiri și, odată ce am simțit prima lacrimă curgându-mi pe obraz, am deschis din nou cartea. Aș putea aplica Decalogul profesorului la situația mea? Se așezase de bunăvoie într-o gară goală, încercând să-și dea seama despre ce este viața lui, unde greșise, având încercări zilnice, judecându-se cu cea mai mare măsură a legii. Atunci Eleonora i se alătură, fugind de bărbatul pe care îl iubea, speriată de haitele de câini care i-au invadat orașul.

Timpul a trecut repede, citind și încercând să interpretez orice teorie se afla în spatele cuvintelor profesorului. Am ajuns în orașul în care trebuia să se afle portul, unde venea El să muncească o dată pe lună. Am memorat fiecare clădire, fiecare hotel la care ar fi putut să locuiască în călătoriile sale de afaceri, fiecare magazin de clienți pe care mi-l descria. Am luat un taxi de undeva din centrul orașului și am ajuns în cele din urmă în port. Femeia din autobuz și copilul ei m-au urmat; călătoreau și ei în Italia. Era după-amiază și a trebuit să aștept trei ore până la plecare. M-am gândit încă o dată înainte de a-mi tipări biletele; ce se întâmplă dacă iau celălalt vapor și ajung până seara unde era El în acele momente? Mă torturam cu acest tip de gânduri, dar le-am negat pe toate în cele din urmă. Voi pleca singură, ca să mă regăsesc, și voi avea vacanța vieții mele.

Mă simțeam ciudat în jurul oamenilor din sala de așteptare; toată lumea avea un partener sau un motiv mai întemeiat de a călători. Pe de altă parte, încercam să ignor durerea din piept, cu orice ocazie.

Ne-au permis să urcăm pe vapor cu o oră înainte de plecare. M-am trezit cu o masă pe verandă, departe de vânt, dar orientată spre mare. M-am așezat pe un scaun, am mai luat o cafea și am așteptat plecarea. Nu a durat mult. Timpul trecea repede, timp în care îi studiam pe toți cei pe care îi vedeam, creându-mi propria poveste despre motivul pentru care se aflau pe acel vapor. Un grup de italieni stăteau la masa de lângă, o domnișoară și doi tineri. Mi-am dorit atât de mult să mă angajez în discuții cu ei, dar – a trebuit să recunosc – fața mea nu era atât de fericită și de prietenoasă ca ale lor. Plângeam în fiecare zi de o lună și jumătate. Sunt sigură că asta schimbă oamenii, și cu siguranță pe mine m-a schimbat.

Odată ce vaporul a pornit, mi-am deschis cartea și m-am întors la profesor. Era deja opt seara, aproape de apus, și mi-am deschis GPS-ul pentru a vedea unde suntem. Ne apropiam de Ithaca, locul unde El, așa cum mi-am imaginat, ar face dragoste cu o altă femeie în acea noapte. M-am ridicat, m-am uitat în geantă după cealaltă carte – cea cu scrisorile mele către El – și m-am apropiat de partea vaporului care avea să înfrunte insula în timp ce trecea pe lângă ea. Am văzut-o de la câțiva kilometri – era atât de aproape încât am crezut că aş putea înota până la țărm dacă aş sări de pe punte. Mi-a fost frică de apele întunecate și adânci, așa că nu am făcut-o, dar aş fi vrut. În acel moment, călătoria a început să se estompeze. Țineam strâns cartea în mâini, dorind să o las să plece, sperând că va ajunge la el și astfel va ști că sunt aproape.

Trecerea pe lângă insulă a durat o jumătate de oră; soarele se ascundea în spatele liniei mării și priveliștea era fascinantă. Nu-mi mai puteam ține lacrimile. M-am simțit blocată pe acel vapor, către o destinație pe care eu am ales-o, având inima în gât, sângele în ochi, cartea devenind una cu mâinile și picioarele, gata să sară

în mare. Acele 30 de minute nu le voi uita niciodată.

Odată ce ultima stâncă a insulei a trecut în spatele meu, am inspirat adânc și am încercat să mă concentrez asupra a ceea ce mă aștepta. Experiența vieții mele. Încă douăsprezece ore până la destinație. Noaptea se așezase și scaunele de pe punte nu mai erau confortabile. Am scos un prosop din bagaje și m-am înfășurat în el. Chiar dacă vremea era caldă în timpul zilei, noaptea pe vapor era rece și umedă. Mi-am închis cartea, pentru că era greu de văzut la acea oră, și mi-am deschis laptopul, să mă uit la seriale. Calculasem că, urmărind episoade de câte 50 de minute, timpul va trece mai repede și mintea mea nu se va mai gândi la El. Acesta, domnilor, a fost principalul lucru pe care m-am concentrat. Să nu mă gândesc. A fost crucial pentru supraviețuirea mea.

Era ora două dimineața și eram deja extrem de obosită. Scaunele de plastic îmi provocau durere de spate și picioarele mele aveau nevoie de puțină întindere. Mi-am dorit atât de mult să dorm, dar, pe lângă durerea din interiorul meu, aveam și o durere fizică. Am reușit să mai iau niște haine care să-mi țină de cald și prosopul, pentru a ușura durerea dată de scaun. Am adormit și m-am trezit la șapte dimineața.

Soarele strălucea când am deschis ochii și am simțit că sunt încă prinsă într-un loc pe care voiam să-l părăsesc. Nu puteam vedea malul din apropiere. M-am dus la bar și am comandat o cafea. Am mâncat niște biscuiți, deoarece mă durea și stomacul. Uitasem să mănânc, dar acum corpul meu era acolo pentru a-mi reaminti că nu se mai poate descurca. Mi-am deschis cartea și am mai citit câteva rânduri, bând cafeaua. Odată ce țărmul a fost vizibil, abia așteptam să pășesc pe el.

La 9:30 dimineața, într-o zi de luni, am ajuns în Bari, Italia. Mi-am luat bagajele și echipajul mi-a urat un sejur plăcut.

Hotelul pe care îl rezervasem era la 6 mile distanță de port, așa că am decis să merg pe jos. Soarele ardea, sticla de apă pe care o cumpărasem era în acel moment caldă, mâinile ocupate cu bagaje, picioarele mă dureau, dar totuși am încercat să mă bucur de drum. M-am plimbat pe lângă clădiri vechi, cu italieni săraci, străzi înguste și înfricoșătoare, cu cearșafuri albe la fiecare balcon. Am intrat în sfârșit pe drum lung și larg, care era plin de Gucci, Louis Vuitton, Prada și toate mărcile de modă care domină în Italia. Nu am văzut mulți turiști mergând pe jos, iar GPS-ul arăta că mai aveam câteva minute. Apoi a început totul.

Strada mare și largă se termina spre o gară – gara principală din Bari. GPS-ul indica faptul că hotelul e pe o stradă din spatele gării, dar nu-mi era clar cum să traversez. Am intrat și am ajuns pe peron. Nu era nicio ființă umană care să aștepte pe acea platformă și, la fel ca profesorul, ochii mei au prins ceasul de pe perete. Era stricat. Ora se oprise la 7:25 – a.m. sau p.m. Nu știam ce se întâmplă, dar am fugit de pe platforma respectivă. Am văzut un polițist care stătea în fața gării și l-am întrebat cum se ajunge pe Giuseppe Capruzzi. "Prin gară, doamnă; urmați scările ce vă duc la pasajul subteran" – a spus el. Mi-am găsit drumul și am ajuns la căldura soarelui în câteva minute. A trebuit să merg pe Giuseppe Capruzzi timp de 5 minute și apoi să fac stânga. Aceste cinci minute mi-au dat lumea peste cap. Tot ce am putut vedea în timp ce mergeam erau tăbăcitori de câini la fiecare 5 metri. Fiecare dintre ei avea cel puțin 5 câini pe lese, iar oamenii îi evitau doar când treceau pe lângă ei. M-am gândit la Eleonora în acel moment și un fior mi-a zguduit tot corpul. Aș putea avea un coșmar sau este adevărat?

Am ajuns în sfârșit la hotel la 12.00 p.m. Camera nu era gata, așa că am decis să zăbovesc o vreme la bar, să comand un suc de portocale pentru a-mi rezolva stomacul și a mă relaxa. Aveam nevoie disperată de o baie și de un somn îndelungat. De asemenea, am fost conștientă că, dacă aș intra în acea cameră și aș adormi, m-aș fi trezit abia zilele trecute. Am decis să nu pierd timpul, să las bagajele la recepția hotelului și, cu ultimele forțe, să merg să vizitez un oraș aflat la 30 de mile distanță, pe care îl aveam pe lista de obiective.

M-am întors la gară, urmărind dresorii de câini pe stradă, așa cum nu i-am mai văzut vreodată. Am fost copleșită de durere în piept și teama dacă sunt cu adevărat în viață sau trăiesc povestea profesorului.

Am cumpărat un bilet spre Polignano a Mare și am așteptat trenul, care trebuia să vină la 13:25. Ochii mei erau grei, deoarece aveam nevoie de somn, dar voiam și să mănânc, poate într-un loc frumos.

Călătoria la Polignano a fost scurtă, dar nu am putut să-mi fac ochii să mă ajute să citesc, așa că a trebuit să mă uit la priveliștea de la fereastră și să mă las în voia gândurilor. Ce făceam acolo? Trenul a trecut prin niște locuri morbide, moarte, ruinate. Nu a fost o priveliște plăcută și m-am întrebat dacă această călătorie a fost o alegere înțeleaptă. Nu am lăsat aceste gânduri să mă deranjeze mai mult decât atât. Trenul s-a oprit pe un peron gol, neprotejat de soare. Am urmărit mica mulțime ieșind din gară. O hartă pe perete la ieșire arăta principalele atracții ale orașului. Am mers pe un drum care cobora, conducându-mă logic spre mare.

Am ajuns într-o piață cu cofetării, brutării, cafenele aglomerate și un loc unde se vindea parmigiano și unde era o coadă mai mare de 20 de metri. Am văzut oameni intrând prin niște uși imense de oțel, în dreapta mea, dar nu am vrut să intru. Am continuat pe acel drum și, la capăt, am descoperit acolo faimoasa stâncă din Polignano. Era ca un munte mic, deschis pe jumătate și care lăsa marea să formeze o plajă între stânci. Nu am văzut niciodată o plajă mai aglomerată, dar priveliștea a fost minunată.

Soarele mă omora și simțeam că ultima mea forță dispare. Am vrut să găsesc un loc pentru prânz și apoi să mă întorc cu trenul de la 16:20. Nu aș mai lăsa ca acele uși de oțel să fie un mister, pentru că aveam sentimentul că nu mă voi întoarce. Am intrat prin ele și am dat de o mică lume. Vânzători care vând suveniruri, restaurante pline de oameni, fotografi care fac fotografii însoțitorilor lor.

Am găsit un restaurant confortabil, care reprezenta imaginea mea pentru Italia. Am cerut o masă pentru o persoană. Ospătărița a repetat în italiană, de parcă cererea mea ar fi fost extrem de bizară. Am stat lângă un cuplu de francezi bătrâni care călătoriseră deja în câteva locuri înainte de Italia; după cum am înțeles din conversațiile lor. Am comandat o pizza și un pahar de vin roz. Mă durea stomacul, la fel și pieptul. Chiar dacă oboseala fizică era mai mare, durerea psihică nu dispărea. Nu mai suportam să mă uit la împrejurimi, nu mă puteam opri să mă întreb ce se prinsese de mine și cum am fost vreodată capabilă să cred că, dacă aș pleca, mi-ar dispărea și durerea. M-am grăbit să plătesc nota și am fugit înapoi la gară. Era din nou aproape gol. Am fost însoțită de o tânără la automatul de bilete. Am reușit să cumpăr un bilet pentru un tren mai devreme. A venit în 5 minute și m-am repezit spre hotel.

Recepționarul mi-a întins bagajele și mi-a urat un sejur plăcut. A doua zi dimineață plănuisem să merg la Napoli, chiar cumpărasem bilete pentru o excursie de o zi. Am intrat în camera de hotel și mi-am aruncat toate hainele la ușa. Am umplut cada cu apă fierbinte și m-am scufundat în ea.

Ce fac eu aici? Am simțit nevoia să scap din nou. Durerea a fost și mai insuportabilă în acel moment. Era ora 16:30, aveam câteva ore la Bari și voiam să mă întorc. Am simțit că întreaga escapadă era total opusul a ceea ce voiam eu să fie.

O oră mai târziu eram curată, întinsă pe niște cearceafuri roșii și îmi analizam din nou plecarea. Niciun loc de pe pământ nu m-ar fi făcut să zâmbesc în acele zile. În schimb, am fost îngrozită că, cu excepția durerii din întregul meu corp și a spiritului, trăiam o șaradă în stilul profesorului.

Următoarea navă înapoi spre portul pe care l-am părăsit va fi a doua zi, marți

seara. Am sunat la numărul pe care l-am găsit pe lista lor de contact pentru a-mi schimba data de întoarcere și am informat hotelul că, în loc de patru nopți, voi rămâne doar în aceea.

Recepționerii au întrebat dacă totul este în regulă cu camera, dacă pot face ceva, ceea ce m-a determinat să îmi schimb data de plecare. Ce i-aș spune acelei domnișoare drăguțe? Că am fugit de viața mea, dar mi-am dat seama că durerea mi-am luat-o cu mine?

Am spus că am o urgență familială și că trebuie să mă întorc. Părea mai plauzibil, mai normal decât realitatea mea nebună.

Deoarece era singura mea noapte în Bari, am decis să ies în jurul orei 20:00. M-am întors prin gară și la acel peron am văzut din nou ceasul spart. Nimeni nu-l reparase, era încă 7:25 – a.m. sau p.m. Am ieșit și am mers în centrul orașului. Era aglomerat, tot felul de oameni, naționalități, bande. Nu am putut găsi un loc frumos unde să mănânc, așa că am luat ceva din mers. A fost cea mai proastă pizza pe care am gustat-o vreodată, dar stomacul meu avea nevoie de ea.

Plimbarea mea a fost scurtă și doar o oră mai târziu m-am întors la hotel. Am trecut din nou prin tunelul subteran al gării și era deja întuneric când am parcurs drumul unde erau tăbăcitorii de câini. Am văzut stația de autobuz de unde trebuia a doua zi dimineață să plec spre Napoli. Am fost dezamăgită de modul în care s-au dovedit a fi lucrurile, dar abia m-am putut convinge că trebuie să petrec noaptea în Bari.

Odată ce am ajuns la hotel, am mers la restaurant. Era un hotel de 4 stele, destul de luxos pentru standardele aceluia oraș. La restaurant era o chelneriță drăguță, care m-a ajutat să-mi aleg desertul. Am mâncat un tartuffo și am mai băut niște vin. Noaptea se instalase și, odată ce am ajuns în camera mea, am devenit o

epavă. Oceanele care se revărsau din ochii mei erau de neoprit. Oriunde aş merge, durerea nu se va opri.

A doua zi dimineaţă m-am trezit la ora 10. Am coborât să iau micul dejun şi până la ora 12 deja plecasem de la hotel. Nava pleca la ora 19:30 şi a trebuit să port bagajul cu mine toată ziua. M-am plimbat pe străzi, căutând acele doamne care fac paste în faţa caselor lor. Am reuşit să le găsesc şi să fac câteva poze. A trebuit să-mi amintesc ceva din acea călătorie. Am continuat apoi spre o zonă mai apropiată de port, unde am găsit un restaurant care să mă găzduiască în următoarea oră şi jumătate. Am luat un espresso puternic şi o porţie de carbonara. Amândouă extrem de bune. Nu suportam să stau singură la masa aceea. Am decis să merg încet până la port. Nu a durat mult. La ora 15 eram acolo. În 10 minute mi-am tipărit biletul şi eram pregătită pentru plecare. Vizavi de casa de bilete se afla această căsuţă-bar, cu mese şi scaune din plastic. Nu avea uşă, dar servea tot ce era necesar pentru a face faţă aşteptării şi căldurii.

Deoarece era singura mea opţiune în acel port, am luat o băutură răcoritoare şi m-am aşezat la o masă afară. Mi-am deschis cartea, dar abia am putut citi. Voiam doar să plec. Timpul a trecut extrem de greu, dar seara s-a instalat în cele din urmă.

La 18:30 m-am urcat pe navă şi m-am trezit de această dată cu un loc în interior, ca să nu mai tremur din nou. Am avut un strop de uşurare care îmi bătea în inimă, întrucât călătoria vieţii mele se va încheia în curând. Voi fi din nou în cea mai dragă mizerie a mea, acasă, în siguranţă. Am deschis cartea respirând adânc şi mi-am continuat lectura. A venit rândul Eleonorei să dea un verdict.

Nu m-am odihnit deloc în acele zile. Eram permanent obosită şi era din nou greu să adorm. Era 3 dimineaţa când în sfârşit am reuşit, şi m-am trezit la 7 dimineaţa, fiindcă eram prea înfrigurată din cauza aerului condiţionat din cameră. M-am întins puţin şi m-am dus la bar să iau nişte cafea. Mi-am adunat lucrurile şi le-am luat pe toate afară pe punte, unde soarele încălzea atmosfera. Curând mi-am dat

seama că nu va dura mult și voi fi din nou față în față cu acea insulă. Ithaca.

M-am săturat să mă rănesc – în timp ce scriu acum aceste cuvinte –, așa că am decis să vizionez un film tot drumul rămas, ca să nu mă confrunt cu vederea insulei. Nu puteam asculta muzică, era greu atunci, poate fi uneori și acum, Universul nu mă lăsa să uit. Am dat sonorul la maxim, m-am făcut confortabilă pe scaunele de plastic, mi-am luat cafeaua și am urmărit un film care nu-mi deranja sentimentele. Odată ce s-a încheiat, eram mai aproape de port și Ithaca era cu mult în urmă. Pieptul meu era încă dureros și mi-am ținut lacrimile nebune până la capăt. Abia așteptam să ajung acasă, în intimitatea mea, și să las totul să iasă.

La 12:30 am mers din nou pe uscat. Am fugit prin porțile portului până la piața taxiurilor și am luat un taxi până la autogară. Din fericire, următoarea cursă a fost la 13:30, așa că totul s-a întâmplat foarte repede de acolo.

Am alergat cu inima în gât, gata să izbucnesc, așteptând și implorând să intru pe prag, să las bagajele jos și să mă înec în oceanele mele.

Autobuzul a sosit la 16:20, la 16:30 am urcat în taxi, la 16:50 am scos cheia pentru a deschide ușa și la 17:00, în acea miercuri de august, am vărsat lacrimile ce nu vărsasem în ultimele 3 zile.

Pe 15 august, vara aceea, m-am trezit dorind să plâng, dar nu aveam lacrimi. Fizic, nu mai puteam. Simțeam lacrimile acumulându-se până la marginea ochiului, îmi înghițeam saliva și trăiam așteptând o altă zi.

Doamne, ferește-mă de mine!

El, Ea și Amara

(continuarea noului început din Bari)

Mă uitam în oglindă, cu mâinile sprijinite de mobilierul uzat. Mă uitam în proprii mei ochi, pluteam, mergeam, mă uitam în jurul meu în tren și așteptam. Mergeam pe o stradă paralelă cu gara, undeva în sudul Italiei – oamenii surzi nu vedeau în fața lor, iar eu mă simțeam o altă Eleonoră; așteptam. Dresorii îmi captivaseră atenția, oamenii surzi cu lesa în mână îmi aduceau în fața ochilor rândurile citite înainte și după. Înainte și după ce, nu este important momentan. Oare atât poate mintea omului? Oare mă pierdusem atât de departe încât să îi dau dreptate Eleonorei? Oriunde mergeam pe acea stradă dădeam de dresori, iar acel peron paralel mă făcea să mă gândesc și mai profund la profesor. Măcar aveam gândul la așteptare, căci așa mă gândeam la spusele lui, știam că n-am murit, aveam speranța că așteptarea asta duce undeva, și tot așa știam că încă sper – nu știu ce sper –, dar fără speranță nu mai avem de ce să trăim. Cam așa îmi aduceam eu aminte vorbele profesorului. Și revin în prezent, uitându-mă la acea lacrimă ce a căzut brusc din ochiul meu drept, în fața oglinzii.

Mergeam pe stradă – altă stradă, altundeva, fără dresori – și– mă gândeam că întotdeauna le voi iubi, căci ambele fac parte din mine și eu din ele.

Și el nu înțelegea și râdea, iar eu îmi readuceam aminte primele momente.

Zâmbeam mult atunci, râdeam, nu mă lăsam în mâinile fricii. Dragostea era un ideal al vremurilor lui Napoleon Bonaparte, iar eu îmi doream să fiu o Josephine a secolului nostru. Viața mergea în ritmul ei, raționalitatea era un lux al școlii și al muncii. Seara, nopțile – erau ale lor. Îmi doream dragoste să mă consume, să

fiu în culmea fericirii și în adâncurile tristeții. Nu-mi doream însă dezamăgiri, căci acestea te lasă pe peron, te pun să aștepti și foarte repede te fac să uiți de așteptare. Când uiți, ai pierdut. De acolo nu știu să vă îndrum, domnilor, și nu-mi doresc să aflu.

Dar să vă povestesc cum stă treaba cu dresorii. Eleonorei îi era teamă de ei, căci înainte să ajungă ea pe acea gară pustie cu profesorul aceștia invadaseră orașul. Fiecare individ își cumpărase câini pentru a se proteja de îmblânzitorii de cobre. Orașul nu mai avea lumini și peste tot se auzeau urletele câinilor. Eleonora era atât de speriată încât într-o noapte a plecat și nu s-a mai întors, ajungând astfel pe un peron pustiu.

Când am văzut atâția dresori adunați, mă gândeam doar la ea și mă simțeam exact la fel. Așa am realizat că degeaba am fugit, degeaba mă aflam în acel loc, înspăimântată de dresori – că și aceia, precum cei ai Eleonorei, aveau metafizica lor –, trebuia să mă întorc în așteptarea mea, în pustietate.

Dar Universul nu te aduce în punctul așteptării așa ușor, te lasă să fii Josephine, te lasă să te consumi până la ultima răsuflare, te lasă să te ridici și să cazi, te lasă să-ți clatini sufletul cum vrei tu, să-ți pui organul vital pe masă și să-l tai cu propria mână în bucățele, să-l dai altora să ți-l lipească și altora să ți-l taie la loc. Și așa ajungi în pustietate, așteptând.

Așa i-am zis și Ei într-o seară că aș vrea. Și Ei, și, într-un fel, și celeilalte. Și așa mi s-a dat. Dulce și amar. Separat și împreună, cuvintele, oamenii.

Am povestit tuturor despre Univers, căci acela părea a fi Dumnezeuul meu. Aveam dialoguri și monologuri în fiecare zi și noapte. El mă asculta silențios și curând îmi răspundea. Mă rugam la el, mă sfătuiam, plecam oriunde și știam că e cu mine, nu mă simțeam niciodată singură. De aceea le și povesteam. Voiam ca

persoana de lângă mine să știe despre Dumnezeuul meu, să-mi vadă credința și frica. Căci ce Dumnezeu ar fi, dacă nu mi-era frică de El? Și-mi era, domnilor.

Toți mă credeau. Fie mă făceau nebună, fie Îi simțeau prezența. Până în punctul așteptării. Când timpul nu mai are efect, el pur și simplu trece fără a mai ști cât de încet sau cât de repede. Și acum o aud – „nimic nu e pur și nimic nu e simplu”. Acesta ar fi fost argumentul ei la spusele mele. La început îi dădeam dreptate și rectificam, schimbam propoziția să nu conțină acel „pur și simplu”. Ulterior nu mai făceam asta. Nu dădeam importanță cuvintelor și acest lucru m-a adus în punctul despărțirii. De ea sau de Univers? Asta vă întrebați? De ambele.

Un an mai târziu

Capitolul Lui în viața mea a durat un an și un pic. A fost un capitol greu, pe care poate vi-l voi povesti într-o zi. Vă voi spune doar că după despărțirea de Ea, El a fost liniștea și nebunia mea. În vara în care am plecat în Bari eram proaspăt despărțită de El. M-am mutat tot în aceeași vară în altă țară, aproape de El și de copilăria mea. A mai durat un an după aceea până El a dispărut complet din viața mea.

Pe parcursul acestui timp, Amara și Ea erau aici, fiecare luptând cu demonii săi. Amara cu o nouă iubire, Ea cu demonii mei.

Am început să fiu din nou eu însămi în luna august a anului anterior. Dar eu însămi nu puteam să mai fiu vreodată fără Ea. Nu am reușit în acest timp să o uit, doar să o ignor și să o rănesc. Prima zi din septembrie m-a găsit cu un gol în stomac. Începusem să o visez iar și nu-mi dădea pace. Mi-am dat seama că dorința mea față de Ea nu murise niciodată. Și cum să moară? Până și atunci când eram cu El, Ea mă uda din când în când. M-am decis să mă întorc. Cu cât distanța ne separa iar cuvintele rămâneau fapte neîmplinite, cu atât mai puțin puteam să trăiesc. Pe partea cealaltă, în cazul Ei, lucrurile au început să revină la normal. Au mai trecut oameni prin patul Ei și, aparent, cineva își mai făcea drum și către suflet. Ștefania apăruse brusc în viața Ei, iar eu am ajuns prea târziu. Această poveste nu a avut un final fericit – nu cel pe care eu mi-l doream.

Eram în pat, dezbrăcate, dar era deja prea târziu. După o serie de întâmplări dureroase, am plecat, iar Ea și-a început un capitol nou cu Ștefania.

Țin minte și vă voi povesti doar atât:

—Ștefania vrea să avem o relație. Mi-a zis să văd ce vreau de la tine, iar dacă totul între noi este încheiat, atunci să mă duc la ea. Ștefania vrea să fie cu mine și să încercăm ceva pe termen lung.

A sunat ca un contract în urechile mele, ceea ce eu nu îi puteam oferi. Nu am putut să pun pe hârtie cerințele, termenii și condițiile, suma tranzacției și repercusiunile în caz de încetare. Gândul acesta mi-a hărțuit sufletul, mintea și trupul o perioadă bună de timp. Dar eu nu eram așa. Eu nu am putut să îi promit așa ceva. Nu știam cum vom evolua după o perioadă de întrerupere, nu știam ce se va întâmpla după un an. Aparent, Ea avea nevoie de o certitudine, pe care eu am fost incapabilă să i-o ofer.

Pe lângă asta, Ștefania era un personaj nou în acest joc, iar eu aveam teoria mea. Când vine vorba de dragoste, am cele trei porunci ale mele:

Nu te băga în primele trei luni ale unei relații sau aventuri;

Nu încerca să elimini personajele noi din joc, deoarece mereu vor fi mai fascinante;

Lasă persoana cealaltă să vadă singură, nu-ți impune punctul tău de vedere.

M-am ghidat după ele și-am plecat.

M-am întors la viața mea și m-am afundat în muncă. Am lăsat toate sentimentele într-un colț al inimii și am zis că nu mă voi întoarce niciodată la Ea. Am continuat să vorbim și am încercat să clădim o prietenie.

Întoarcerea după opt luni

Bucureștiul era ploios în iunie. Aveam câteva zile de când ajunsesem și mă stabilisem. Am vorbit cu Amara și cu Ea să ne vedem. Pe Amara nu o mai văzusem de un an, iar pe Ea de opt luni. Șederea mea de data aceasta era permanentă, iar așteptările mele de la noua viață nu au fost pe aproape de ceea ce urma să se întâmple. Știam că o voi cunoaște și pe Ștefania și va trebui să mă obișnuiesc cu prezența ei în ieșirile noastre.

Când ne-am văzut noi trei în seara aceea, am simțit cum re trăiesc trecutul, dar în același timp totul părea străin. Nu știam cum să mă comport în prezența Amarei și cu siguranță nu știam cum să-mi ascund dorința față de Ea. Eram sigură că Ștefania îi oferă tot ce nu putusem eu. Din spusele Ei, nu era așa.

Amara a deschis discuția despre relația cu Ștefania. Pe cât am evitat eu, pe atât Amara nu a făcut-o. A fost un moment de revelație. Amara nu ne obișnuise cu discuții inconfortabile sau prea personale. Evoluția ei era sclipitoare.

În seara aceea am dus-o pe Ea acasă, unde locuia cu Ștefania. Discuțiile s-au intensificat în mașină. A deschis vorba despre noi și dorința Ei, ce nu încetase, în ciuda relației pe care o avea. Îmi era atât de greu să conduc cu acel nod în stomac... Nu voiam să am acea discuție, căci Ea nu era dispusă să renunțe la Ștefania iar eu nu eram dispusă să cad din nou. Nu pentru Ștefania, nu pentru Ea.

Am parcat mașina pe laterala blocului lor și am aprins o țigară. După 13 km de vorbe ce mi-au răscolit total interiorul și în care orice plan al meu de a nu aduce

vorba despre noi se năruise, am sărutat-o. Din nou și din nou și, vă mai repet o dată, atât mi-a trebuit. De fiecare dată când o sărutam, cădea un zid de piatră infinit de înalt, reconstruindu-se singur în câteva secunde.

Am lăsat-o acasă și evident că drumul înapoi spre apartamentul meu a fost un chin. Tot ce nu-mi doream se întâmplase. Deși un moment de plăcere, durerea era insuportabilă.

Câteva săptămâni mai târziu, în care deja o cunoscusem pe Ștefania, aveam activități împreună și mă jucam cu propria răbdare fiind aproape de ele, am ieșit la o cafea doar cu Ea. Când am văzut-o din mașină așteptând pe trotuar, îmbrăcată în alb, am zâmbit larg, iar Ea a făcut la fel. Toată seara am analizat relația Ei, cum aceasta nu este ce îi trebuie dar totuși încearcă, pentru că la început a fost bine. După o lungă plimbare și săruturi, zâmbete și atingeri, am dus-o acasă. Ștefania nu era acolo. Voia să o surprindă și îi lăsase în casă o cheie de la un hotel. Drumul meu spre casă a fost încă o dată insuportabil. La aproape patru dimineața am primit de la Ea un filmuleț cu o melodie de la televizorul din camera de hotel. Nu mai știam ce să mai simt. Femeia de lângă Ea probabil se relaxa după o partidă de sex, iar Ea le avea pe amândouă. Eu, nimic.

După seara aceea și câteva momente în care ochii și gesturile noastre abia așteptau un pat pentru a-și consuma dorința, nu am mai rezistat. Într-o după-amiază am plecat către Ea, știind că Ștefania nu va fi acasă, am intrat pe ușă și am făcut exact ceea ce-mi doream. Am urcat-o pe blatul de la bucătărie (în sens de respect pentru dormitorul lor) și mi-am revărsat parte din dorință. Ea m-a oprit, spunând că nu este momentul. Durerea insuportabilă și răbdarea arzătoare nu au mai rezistat. I-am spus că nu mai pot face asta, așteptând ca Ea să vadă ce face cu Ștefania, fără să știu ce să fac ziua următoare, fără să mă pot exprima, fără să o am. Am crezut că durerea nu putea fi mai insuportabilă de atât, până la răspunsul Ei:

—Nu vreau să te doară ce se întâmplă. Eu pot să fac diferența între ceea ce simt

pentru tine și ceea ce am cu Ștefania. Dacă se ajunge ca acest lucru să te doară, îl oprim aici – a zis Ea.

Atât de ușor era pentru Ea. Deja mă durea, dar cum să admit chestia asta în fața Ei? Știam că, dacă voi recunoaște acest lucru, speranța ce zăcea undeva în adâncul sufletului meu se va spulbera complet. Poate așa și trebuia, căci nu trebuia să sper la nimic după atâtea întâmplări și atâtea momente de dezamăgire din partea Ei.

Am plecat spre casă și mi-am ținut monologul pe drum. Am găsit zeci de motive pentru care noi nu vom mai funcționa și am încercat să nu vărs nicio lacrimă.

Două zile mai târziu, Ștefania și Ea au venit pe la mine, cum era stabilit. Am încercat să o ignor toată seara și să mă axez pe Ștefania. Așa mă voi adapta, am gândit. Conform ultimelor Ei spuse, voia să mai ofere o șansă relației Ei cu Ștefania. Asta a și făcut. La două zile după, am plecat în concediu și nu am mai vorbit trei săptămâni. M-am lăsat orbită de albastrul mării și atât.

Septembrie

M-am întors din concediu cu părinții mei. Ei urma să stea în București o săptămână și Ea mi-a zis că vrea să îi vadă. Eram parțial lecuită de acea durere, dar în ziua în care urma să vină la noi eram nerăbdătoare. Nu știam dacă nerăbdarea era din cauza faptului că vreau să o văd sau din cauza fricii ce-mi îngenunchiase sufletul fiindcă trebuia să mă abțin.

A intrat pe ușă zâmbind. Mi-am înlănțuit imediat dorințele, vorbele, tot ce eram noi și mi-am promis că acest subiect nu-l voi mai deschide niciodată. După ce am luat cina, ne-am retras doar noi pe balcon și am povestit de concedii. Nu a durat mult și a deschis iar subiectul „Ștefania”. Mi-a povestit iar cele întâmplate și cum acea șansă nu era prea reușită. Ne-a adus și pe noi în discuție, spunând că se gândește la mine și, oricât și-ar dori să nu o facă, se tot întâmplă ceva și îi aduce aminte. Am încercat să fiu subiectivă și să nu exprim ceea ce simțeam. Conversația a fost lungă. La ora unu am plecat cu mașina spre stația de taxiuri. Am oprit în cartier la o țigară, au devenit mai multe și, fără să mai știu în mijlocul cărei fraze, m-a sărutat. Nu mai știam de mine, orice promisiune făcută mie s-a dus pe apa sâmbetei. În seara aceea am stabilit că vom vedea ce se va întâmpla. Ea va încerca cu Ștefania (ce, mai exact, nu știu) iar noi ne vom exprima dorințele așa cum sunt ele. Și așa s-a întâmplat.

Ștefania

Numele Ștefania a fost și este unul dintre numele purtate în suflet. Nu am cunoscut multe persoane cu acest nume, însă am avut ocazia de a o cunoaște pe ea.

Am văzut-o de la distanță, așteptând să ajung. Când am oprit mașina, mersul ei a devenit alert și în câteva secunde deja stătea lângă mine, pe scaunul din dreapta. Am simțit imediat că nu este în regulă. Am încercat totuși să nu o întreb și să mergem direct la treaba pe care o aveam de făcut împreună. De îndată ce am terminat am presupus că o voi duce la metrou și îmi voi continua repede drumul spre casă.

—Mi-e foame, zise ea.

—Hai atunci să ne oprim la magazinul de la intrare. Tu îți iei să mănânci, eu îmi iau un suc și stăm câteva minute înainte de a pleca, am răspuns eu.

Minutele au devenit ore, căci conversația a început brusc.

—Aș vrea să nu ne mai menajăm una pe cealaltă, a spus ea pe un ton de siguranță și, în privința mea, de suferință.

—Hm, așa e, cred că ar fi cazul să nu mai continuăm așa. Recunosc că situația asta nu este ideală, mai ales pentru tine. Până la urmă ești un om ce nu mi-a făcut nimic, ambele existăm și nu putem schimba acest lucru.

De acolo a pornit o discuție tumultuoasă. Se vedea că Ștefania a ajuns în punctul suferinței pe care cu greu o poți trece cu vederea. M-am simțit încă o dată vinovată. Nu fusese acesta scopul, dar în același timp vedeam lucrurile diferit. Realitatea ei este o realitate pe care o trăisem și eu, dar la mine s-a terminat brusc. La ea, în schimb, nu se poate termina, căci dorințele ei nu se vor schimba.

A început să vorbească despre Ea. Își exprima cu dificultate sentimentele:

—Nu sunt bine; știi cum e când te doare un pic și după un pic mai mult și tot așa... Asta sunt.

Știam povestea, însă voiam să văd și perspectiva ei. Voiam să o ajut, dacă așa ceva era posibil. O ascultam cu mare atenție.

—Mi-a zis că încă te iubește, că uneori te visează și te caută, că se gândește la tine din senin. Vreau să te întreb ceva direct, zise ea uitându-se fix în ochii mei.

—Te rog, am răspuns eu.

—Tu o mai iubești? În sensul romantic.

—Măi, în primul și primul rând o iubesc ca om, mai presus decât orice.

Și în acel moment am știut că nu mai poate duce mai mult. Oricât de mult mi-aș fi dorit să fiu complet onestă cu ea, am simțit nevoia să o protejez cât pot de sentimentele mele. Probabil onestitatea mea i-ar fi provocat și mai multă durere, iar eu nu am avut tăria să fac asta. Am continuat cu un adevăr parțial și cât se poate de vag:

—Nu știu ce să spun despre romantism. Pot să spun că sunt momente în care o vreau fizic, dar asta ar putea fi cu oricine. Aceste momente le-aș putea avea și cu tine, dacă îmi stârnești interesul într-un moment.

Am încheiat acolo răspunsul la întrebarea ei. Imaginea din capul meu în acel moment era cea de marți (conversația fiind purtată vineri). O vedeam pe Ea în patul meu, privirea Ei fiind deasupra mea, eu la Ea, Ea la mine și tot așa. Ipocrizie, domnilor! Știu că asta gândiți.

Dintr-o vorbă în alta, am ajuns să dezbatem subiectul în detaliu. Cred că avea nevoie de asta, probabil și eu aveam nevoie de perspectiva ei, însă nu mai mult decât ea.

Noaptea cu ele

Oare mai pot rezista acestei vederi? O văd pe Ea, lumea mea, luând-o în brațe pe Ștefania și uitându-se la mine sau în jos. Când se uită la mine și mă fixează cu privirea ei plină de dorință, mă ud imediat. Însă sunt momente în care totul devine o controversă. În mintea mea se derulează sărutul Ei pe ascuns, dorința exprimată de a se trezi în patul meu, iar în fața mea o văd pe Ea lăsându-se în brațele Ștefaniei. O văd privind în altă direcție și mă întreb: oare ce simte? Îmi rețin gândurile din a se exprima cât mai mult posibil. O vreau cu totul.

În seara aceea în care a venit să-mi vadă părinții și m-a sărutat la plecare, în mașină, după o discuție intensă, mi-am dat seama că tot ce am încercat să uit din cele întâmplate cu o lună în urmă s-au uitat singure. Nu am putut să mă țin de promisiunea făcută mie. Oricât aș fi vrut să o resping, pentru a nu ajunge în stadiul de durere, nu am putut. Și am ajuns. Stăteam lângă ele în pat, la film, mergeam cu ele la munte, la festivaluri. De multe ori încercam să fac abstracție de ele, dar era al dracului de greu să fac abstracție de Ea. Așa că am încercat să fac abstracție de Ștefania. Dar, oricât aș fi vrut, îi simțeam privirea de fiecare dată când mă uitam la Ea.

Au fost momente când mi-am ascuns lacrimile în zâmbete. Nu pricep uneori cum pentru Ea poate fi așa de ușor. Astăzi urmează să le văd din nou. Cum, domnilor, să mai schițez un zâmbet, când sufletul meu se îneacă? Era și Amara prezentă în câteva dintre aceste momente. Încercam să o privesc pentru a-mi distra atenția, dar nu era de ajuns.

Încă o seară, și vor mai fi. Până când? Aș exploda în orice secundă, și mi-e frică de acel moment. Nu vreau să explodez. Vreau să-mi înec sentimentele. Da,

domnilor, aş lua-o din braţele Stefaniei şi i-aş da Universul. O respect şi nu o fac.
Altfel, i-aş da foc şi l-aş vedea cum arde.

Va urma...

Derulam filmul de la început până la sfârșit și fiecare moment îmi provoca din nou aceleași sentimente precum atunci când le trăiam. O iubeam mai mult decât era posibil omenește. Eram în mașină și simțeam cum îmi explodează sufletul în timp ce Ea vorbea și-mi zicea cât de mult mă vrea. Ne-am dus la Amara și i-am povestit totul. I-am povestit despre Noi, despre Ea și Ștefania, despre dorința de a fi din nou împreună și riscul pe care aceasta îl implică. Amara era confuză, posibil tristă din pricina noilor evenimente. Nu știu dacă în ea mai trăia o iubire pentru Ea sau pentru mine, dar fața ei arăta că mai este ceva acolo prezent și o bănuie. Mi-a fost frică de reacția Amarei, dar mai mult îmi era frică să cred din nou în spusele Ei. Am dus-o acasă. Ștefania o aștepta să vorbească, iar eu mă aflam din nou în drum spre casă cu inima în dinți și sufletul pe jos. Câteva ore mai târziu, aproape de dimineață, am primit un mesaj de la Ea.

Voi derula filmul mai târziu. Ne aflam în același port, în același loc unde am pierdut totul.

Vrei să fii soția mea?

Dacă vă întrebați cine a întrebat și cine a răspuns, amândouă am întrebat și amândouă am răspuns. Acela însă nu a fost finalul, acela va urma. Voi încheia prin a vă spune, domnilor, că dacă nu vă consumă, dacă nu vă simțiți cum pășiți către sfârșitul lumii, dacă nu vedeți universul în ochii Eu, atunci nu este Ea.

Au trecut mulți oameni prin patul și sufletul meu, a fost Amara, a fost El, au fost

alții care m-au învățat cum să iubesc, dar Ea este capitolul final în orice carte aş citi.